Top Litera

An IX, nr.4
Octombrie 2025

Primul număr a apărut în august 2016.

REVISTĂ LITERARĂ

Alina PĂDURARIU Angharad FRANDEȘ Cristina BORDEANU Daria CIFU
Florentina IONESCU Gabriel MOLDOVAN Iulia Maria AXENTEA Liliana MOLDOVAN
Maria CIUREA Mihai BERECHET Teodora UJICĂ Victor Nicolae CIOBANU

Secretariatul General al Guvernului

Proiect finantat cu sprijinul Secretariatului General al Guvernului, prin SDC

Biblioteca Municipală “George Sbârcea” Topliţa

Toplitera este revista literară oficială a Bibliotecii Municipale „George Sbârcea” din Topliţa, judeţul Harghita, o instituţie publică enciclopedică, de drept public, care funcţionează sub autoritatea administraţiei locale. Biblioteca, cu personalitate juridică şi autonomie financiară, joacă un rol esenţial în promovarea culturii şi literaturii în regiune, fiind finanţată din bugetul local şi venituri proprii.

Revista **Toplitera** reflectă misiunea bibliotecii de a încuraja creaţia literară contemporană, devenind o platformă deschisă atât pentru autori consacraţi, cât şi pentru talente emergente. În paginile sale, cititorii pot descoperi proză, poezie, eseuri şi articole de critică literară, dar şi interviuri, recenzii de carte şi evenimente literare organizate sub egida bibliotecii.

Cu o viziune modernă şi un angajament faţă de educaţia culturală, Toplitera îmbină valorile tradiţionale ale bibliotecii cu tendinţele actuale, oferind un spaţiu vibrant de exprimare artistică şi un punct de întâlnire pentru comunitatea creativă.

Editor
Viorica Macrina LAZĂR

Asistent Editor
Aurica Maria UJICĂ
Georgeta Maria LUNG
Doina TIFREA
Mirela LACZKO-RUSU

Design & Tehnoredactare
Vasile MOLDOVAN

Toplitera

An IX, nr.4 - Octombrie 2025

CUPRINS

proza

Alina PĂDURARIU 03 Căutătoarea de stele
Angharad FRANDEŞ 04 Nu Deschide - partea a 2-a
Cristina BORDEANU 05 Antonia şi Cheloasa
Daria CIFU 05 Luna stacojie
Florentina IONESCU 07 Drumul secret
Gabriel MOLDOVAN 08 Cartea năzdrăvană
Iulia Maria AXENTEA 09 Paul şi Lupa Fermecată
Liliana MOLDOVAN 10 Unicornul care iubea zâmbetele
10 Cuvintele care dansează
Maria CIUREA 11 Prietenul anevoie se cunoaşte
Mihai BERECHET 12 Fulg şi cheile pierdute / Cap. 1
Teodora UJICĂ 13 Goana după porumbei
Victor Nicolae CIOBANU 15 Povestea copacului cu suflet bun

imagine copertă faţă & copertă spate © Canva AI
imagine pag. 2, 3 © pexels / pixabay.com
imagine pag. 5 © Manfred Richter / pixabay.com
imagine pag. 7 © Manfred Antranias Zimmer / pixabay.com
imagine pag. 8, 9 © Anja / pixabay.com
imagine pag. 10 © JackieLou DL / pixabay.com
imagine pag. 12 © Gisela Merkuur / pixabay.com
imagine pag. 15 © Jakob Welik / pixabay.com

Căutătoarea de stele

Alina PĂDURARIU

Lugoj / TM

Când am ieșit pe Strada Timpului, cerul părea să nu-și fi ales încă anotimpul. Pășeam grăbită, cu capul meu de iepure împrumutat de la visul de aseară, când am dat nas în nas cu el. Un motan. Nu unul oarecare, ci cel care știe toate răspunsurile și nu le spune niciodată pe gratis. Era negru, cu bărbia și burta albe ca un nor pufos. Ochii îi erau îndreptați fix în ochii mei.

- Ai întârziat, îmi spuse el, fără să-și ridice privirea.

- Nu-mi amintesc să fi stabilit o oră, am răspuns, sprijinindu-mă de zidul rece.

- Timpul nu așteaptă pe nimeni. Nici măcar pe cei care poartă capete de împrumut.

Și așa a început cea mai ciudată zi din viața mea. Sau, poate, prima zi din viața în care eram cu adevărat trează.

- Nu l-am ales eu. Mi-a fost sortit. Oare de ce? Mi-ar fi plăcut un cap de pisică birmaneză, sau mai bine, unul de girafă.

- Bun, de pisică, înțeleg, dar de girafă? E super incomod. Te lovești de orice.

Mădălina, care știa exact câtă nevoie are de răspunsuri, se ridică pe vârful picioarelor și o întreabă aproape în șoaptă:

- Cum te cheamă?

- Eu sunt Nestor.

- Deși știu că trebuia să ne întâlnim, nu știu motivul, Nestor.

- Noi doi vom deveni buni tovarăși. Atât trebuie să știi. Ai nevoie de mine. Trebuie să știi un singur lucru: nu fac nimic gratis.

- Nestor, mi-e cald. Îmi dau capul de iepure, jos.

- Nu, Mădălina. Capul de iepure e puntea. Doar cu el pe cap ne putem noi întâlni.

- Bine. Mai vreau să povestim. Parcă te știu demult.

- In visul tău erai cu cineva. O ființă firavă, dar totuși puternică. Păreai a fi o parte din ea. Te striga "iepuraș".

- Daa, nu știu cine e! Apare tot timpul în visele mele! O iubesc fără motiv! Poate pentru ochii ei blajini!

Pe fața Mădălinei, ca și în sufletul ei, se întâmplă ceva nedeslușit. O căldură lăuntrică i se răspândea, emanând prin ochii larg deschiși o lumină alb-violet pe care motanul o observă numaidecât.

- Te simți bine, Mădălina? Pari transpusă pe alte tărâmuri. Ai ochii deschiși dar știu că nu mă vezi.

- Sunt obosită. Plec. Ne vedem mâine la aceeași oră?

- Timpul nu face planuri. Eu voi fi aici.

Ochii încețoșați ai Mădălinei se întredeschiseră și o lumină orbitoare îi invadă toată ființa.

- Închide draperiile! Te rog! Mă orbești!

Cele 8 paturi din încăpere păreau niște vaporașe pierdute în larg. Iulia, Maria, Ioana, Sofia, Denisa, Daiana și Miruna sunt tipele cele mai curajoase pe care le cunosc, se gândea Mădălina. Fiecare are visul ei și se luptă pentru el.

Iulia vrea să devină educatoare. Își petrece tot timpul în aripa celor mici.

Maria și Sofia sigur vor deveni doctorițe. Vor salva vieți. Toată ziua ajută asistenții din cabinetul medical.

Ioana e cea mai bună la bătut cuie și construit cabane. A făurit o căsuță magică în copacul din fața dormitorului nostru. Ne strecurăm de multe ori acolo și râdem mult.

Denisa nu se lasă până nu-i iasă cel mai mic pas din dansul pe care îl exersează. Toate petrecerile o au în centrul atenției.

Daiana face niște calcule că ne lasă pe toate fără replică. E sursa noastră de inspirație la mate. Va fi un inginer pe cinste!

Poveștile Mirunei pe care a început să le scrie când abia știa literele au devenit din ce în ce mai profunde. Sigur autograful ei va prețui milioane!

Așa sunt ele! Le iubesc! Când mă gândesc că în 2 ani viața ne va duce pe fiecare cine știe unde, mă întristez tare!

Povestim mult. Ne promitem că nu ne vom despărți toată viața!

Eu vreau să fiu astronaut! Să explorez alte lumi! Știu că există!

Cobor din pat hotărâtă să fac ceva pentru visul meu.

E sâmbătă.

Fetele și-au făcut deja un plan. Se grăbesc pe terenul de volei pentru un meci cu băieții.

Eu n-am stare azi. Vreau să merg la bibliotecă să găsesc cărți despre exploratori.

Mă aplec să-mi iau sandalele de sub pat. Rămân foarte surprinsă când văd un cap de iepure de pluș care mă privește în ochi de parcă ar fi viu. Atunci îmi amintesc brusc de Nestor și de emoția trăită.

Acum îmi era ciudă. Deși știu că poate răspunde la orice întrebare nu i-am pus niciuna.

Aștept să iasă fetele din cameră.

Îmi potrivesc capul de iepure, iar în momentul când se așează fix pe capul meu simt că tot corpul mi se face ușor ca o păpădie și zbor cu un sentiment de libertate și siguranță.

Aterizez pe aceeași stradă ca mai devreme. E tot întuneric și Nestor se află pe același zid, așteptându-mă nerăbdător!

- Nestor! Mi-era teamă că ai fost doar o nălucire de-a mea! Ce bine că ești aici!

- Ți-am promis că ne vom revedea! Atâta timp cât vei avea nevoie de mine, aici voi fi!

— Nestor, am venit pregătită de data asta, spuse Mădălina, strângând mai tare marginile capului de iepure. Vreau să înțeleg cine sunt cu adevărat.

— În sfârșit o întrebare bună. Dar știi regula. Nimic nu e gratis, mormăi motanul, torcând scurt.

— Ce vrei de la mine?

— Dă-mi un regret de-al tău. Unul mic, dar sincer.

Mădălina oftă. Se aplecă ușor și, cu voce joasă, spuse:

— Regret că uneori nu am curajul să spun ce simt, de teamă că oamenii vor râde de mine.

Nestor închise ochii și trase adânc aerul nopții, ca și cum ar fi sorbit regretul.

— Bun schimb. Adevărul tău: ești o căutătoare de sensuri, dar încă îți cauți busola. Ești între cine ți-au spus alții că ești și cine visezi tu să fii.

Mădălina își mușcă buza.

— Și... cum îmi găsesc busola?

Nestor o privi lung.

— Altă plată. De data asta, o amintire care te doare.

Mădălina își coborî privirea spre asfaltul umed.

— Odată... cineva drag mi-a spus că nu sunt destul de bună ca să visez la stele. Am plâns atunci toată noaptea.

Motanul clipi încet, iar vântul păru să poarte amintirea undeva departe.

— Asta era o comoară. Drept răspuns: busola ta nu e un obiect, ci o alegere. În fiecare zi alegi dacă mergi spre frică sau spre curaj. Alege curajul, chiar dacă tremuri.

Mădălina simți cum inima îi bătea mai tare.

— Nestor, mai am o întrebare... De ce mă visez mereu iepure?

Motanul zâmbi pe sub mustăți.

— Plata e grea, iepurașule. Acum vreau ceva prețios: o promisiune.

— Ce fel de promisiune?

— Promite-mi că, oricât de greu va fi, nu vei înceta niciodată să cauți răspunsurile, chiar și când lumea întreagă îți va spune să renunți.

Mădălina își strânse pumnii și privi cerul care încă nu-și alesese anotimpul.

— Promit.

Nestor clătină din cap mulțumit.

— Te visezi iepure pentru că ești vulnerabilă, dar rapidă. Pentru că ești blândă, dar săritoare. Și pentru că, asemenea iepurilor, poți găsi căi acolo unde nimeni nu vede drumuri.

— Mulțumesc, Nestor... Mai pot reveni?

— Atât timp cât plătești cinstit, poți reveni oricând.

Motanul se ridică, își scutură coada și păși încet în noapte, lăsând în urmă doar o rază de lumină violetă care îi lumina pașii Mădălinei.

Mădălina își scoase capul de iepure și lumina dormitorului îi invadă corpul firav care se simțea acum mai stăpân pe toate simțirile lui.

Acum era Nestor în viața ei. Nu se mai temea că nu va răzbi. Discuția cu el îi trezise amintiri pe care le avea ferecate într-un colț al inimii. Acum cheia era la ea.

Știa cine era femeia blajină din visul ei.

- Mama, mulțumesc că l-ai trimis pe Nestor! Voi deveni un explorator pe cinste! Promit!

Nu deschide! -partea a 2-a

Angharad FRANDEȘ

Sibiu / SB

Ce a fost până acum:

Danuț, școlar de clasa a 4-a, inimos și plin de spirit de inițiativa, se află în vacanță la bunici într-un sat de munte. Nu are însa timp să se plicitsească: împreuna cu Martin , curajosul lui cățel și Motek, un prieten blănos misterios, pornesc în cautarea comorii de pe o hartă... cam aproximativă.

– Și cum ajungem noi pe insulă, că eu nu știu încă să înot? se rușină Dănuț puțin. Știi, la noi la munte nu prea avem unde, și la mare nu am fost niciodată…

– Cu barca, de bună seamă! Am ascuns noi o bărcuță bine după niște tufișuri, ai să vezi.

– Noi? cine "noi"? sunteți mai mulți? se miră Dănuț.

– Sigur că da, ai să ne cunoști pe toți, asta dacă vor vrea să vină toți. Suntem mulți și diferiți. Nu toți sunt ca mine, cu blăniță mov cu albastru. O să o cunoști pe Kosmonova, pe alții… Uite, am ascuns-o aici, după tufișurile astea de zmeură.

Avantajul e dublu: camuflaj și gustare cu vitamine pentru aventurile ce vor să vie. Dănuț dădu la o parte crengile cu atenție, să nu se zgârie, și zări o bărcuță mică, cu fundul în sus. Martin începu să latre, intrigat de noua apariție. Dănuț se opinti și întoarse bărcuța cu gura în sus.

– Acum ce ne facem, că nu știu nici să vâslesc, recunoscu Dănuț, puțin trist.

– Lasă că vâslesc eu, îi răspunse Motek. Am mâinile lungi, numai bune pentru asta. Împreună au tras barca în lac și s-au instalat în ea cu ghiozdane și gustare cu tot.

Din senin, începe să bată o briză ușoară, răcoroasă. Dănuț ridică privirea spre cer și nu prea îi place ce vede. Deasupra lor se adună nori gri care nu prevestesc nimic bun.

– Hai să o lăsăm pe mâine, îi propune Motek, părintește și îngrijorat. Hai să ne întoarcem, deocamdată e de ajuns. Am găsit bărcuța și mâine precis va fi vreme mai bună. Am să îmi anunț eu prietenii că nu ajungem azi.

Dezumflat, Dănuț strâmbă din nas și aruncă în lac o mână de pietricele pe care le adunase mai devreme. 1-2-3-pleosc! Pleosc, la fel ca și visul lui de aventură. Dar, în definitiv, au găsit ambarcațiunea, îl are pe Motek și chiar și o hartă. Nimic nu le mai poate sta în cale, în afară de o ploaie. Mâine e o nouă zi, o nouă șansă, un nou teritoriu de descoperit.

– Hei, Cristofor Columb, iu-hu! se auzi o voce din tufișuri, apropiindu-se. Vocea era de fată și venea din spatele lor. Cine să-i fi urmărit și cum de nu l-au văzut?

Circumspect (alt cuvânt pe care îl învățase de curând), Dănuț scoate capul de după salcia de unde se ascunsese. În spatele lui se aciuase Martin și, călare pe el, Motek. Ce prieteni buni erau acum, se miră Dănuț. Din poiență, cu codițele în vânt, venea săltând ea. Cum cine? Geta. Am uitat să vă spun. Geta-i sor'-mea. E mai mare decât mine cu 3 ani și se ține foarte importantă pentru asta.

Mare scofală. O să ajung și eu acolo, doar că n-o să mă dau mare că fac "aritmetică" și "geometrie în spațiu". Aritmetica e cu cifre și geometria aia tot în bancă se face, nu pleacă nimeni în cosmos.

Se apropie cu pași repezi de noi. – Hai că te-am văzut, cuceritorule! Ieși de acolo și adu și maimuțica aia albastră cu tine! De unde o ai? întreabă ea, aplecându-se înspre blănosul albastru. Motek, fiind curajos din fire, se apropie și îi întinde ceremonios o lăbuță.

– Bună ziua, mă bucur să te cunosc. Eu sunt Motek.

– Servus, eu sunt Getuța! Uau, vorbește, se miră cu voce tare. De unde vii, scumpicel?

Da, asta e Geta -infectată de TikTok-ul și drăgălășeniile pufoase de acolo, create de AI, toate kawaii, drăguțele, scumpicelele, de-ți vine să le rupi capul de drag.

– Măi, o fi vreo hologramă, se întoarce serioasă spre mine, că în cartea de bio nu am văzut așa ceva. Zici că e un Labubu.

Motek își drese glasul, pentru că nu e politicos să vorbești despre cineva în prezența lui ca și când nu ar fi acolo. – Eu sunt real.

Resemnați, pornesc înspre casă, repejor până nu începe ploaia. Aerul deja devenise reavăn și umed.

Ajunși acasă, alte probleme:

Ce facem cu Motek, unde-l ascundem de Buni? Problema era ușor de rezolvat. Ca orice fată, Geta era mândra posesoare a unei nesfârșite colecții de animăluțe de pluș. Unul în plus nu ar fi sărit în ochi. Tot ce trebuia Motek să facă era să stea nemișcat și tăcut când apărea cineva în cameră. I-au găsit loc provizoriu pe noptiera Getuței, până când trecea primejdia. După ce Buni venea cu "noapte bună" și ultima ceașcă de ceai de mușețel, putea merge unde voia el. Care s-a dovedit a fi taman culcușul pisicii. Lasă că era vară, și Mitzi era pe coclauri, mieunând la lună. Fiecare cu aventurile lui.

A doua zi, o pornesc de dimineață.

-Haida, Dănuț, îmi spun, curaj. E doar un tunel. O gaură în deal.

Ridic ochii din bălăriile prin care aproape că înotam și o caut din priviri pe Geta. Ca o zvârlugă a luat-o înaintea mea cu mulți pași. Sigur că da, că doar nu căra ea ghiozdanul cu lucruri trebuincioase. Bine că și-a pus strugurel de buze, că poate ne vede vreun vampir, ce să zic! Ea și poveștile ei de iubire nemuritoare. Nu s-ar fi gândit la vreun sandviș, o lanternă, ceva. Bine că mă are pe mine, Dănuț cel cutezător, să o apăr și să îi iau șosete de schimb. Poate dăm de apă sau noroi. Așa am văzut eu pe Discovery la TV. Ups, tot acolo am văzut și "Vânătorii de fantome", cazuri reale, complicate, cu fantome prinse pe cameră în acțiune, dărâmând scaune și mutând dulapuri.

Dănuț simte că i se cam înmoaie picioarele și că încet-încet, peisajul se învârte în jurul lui. Geta se întoarce și-l strigă: -Hai, frati-miu, bagă mare să ajungem până diseară și acasă!

Nu mai e mult până la tuneluri. În sat se vorbește de o cetate veche, medievală, acum în ruine bine ascunse. Cică tunelurile ar duce spre o comoară. Toată lumea o caută. Inclusiv Geta. Ea vrea să-și ia un laptop nou și un scuter, când îi va da tata voie mai încolo. Eu nu vreau decât să scap cu bine. Comoara Cavalerilor, găsită și ascunsă din nou de haiduci. Poate sunt și eu un haiduc... Dănuț începu să fluiere, neîncrezător...

-Hai, frati-miu, te-ai speriat, bebe ce ești?

Lasă că îi arăt eu lui sor'-mea când o să o salvez din ghearele vreunui vârcolac. Oare în întuneric trăiesc vârcolacii? Sunt pregătit: am la gât cruciulița de argint de la bunica. Ha, ia de aici, vârcolac sinistru! Sinistru, oare așa se zice?

Geta se apropie de tunelul bine camuflat de crengile tufișurilor de la intrare și dispare în întuneric. Așa brusc, nu o mai văd. Sper să nu fi căzut în vreo groapă.

Grăbesc pasul, trag aer adânc în piept și intru și eu în întuneric. Nu e chiar bezna la care mă așteptam, lumina încă mai pătrunde la câțiva metri de la intrare. Înaintea noastră însă, întunericul devine dens și greu. Bine că Geta are lanterna de la telefon cu ea. Nu pleacă nicăieri fără telefon. Instagram, frate! Din fundul tunelului...

Pe pereții grotei se văd pictate creaturi ciudate, dragoni dormind sub copaci cu picioare, bufnițe înțelepte, cavaleri în armură pe cai, păsări colorate în zbor fantastic.

Ușa de piatră care avea desenat un soare zâmbitor / alt simbol. O daltă sculptase în ea instrucțiunile: Ușa magică se deschide doar dacă spui ceva din inimă. Dănuț se încruntă, concentrat: -Vreau să aduc lumină acolo unde este întuneric. Geta îi dă un cot discret lui Motek, un fel de "Ia uite și la Dănuț, filosoful", așteptând să nu se întâmple nimic, însă ușa se deschise lin, iar înăuntru descoperiră o cameră rotundă, plină cu stele plutitoare, cărți care levitau și un dragon micuț, dormind la căldura unui soare atârnat de tavanul înalt și boltit.

Copii nu prea stiu ce sa facă: să se apropie sau să o ia stânga-nprejur rapid spre casă? Până să se gândească mai bine, Dragonul își înalță capul, deschizând ochii rotunzi și blânzi. Cască și le zîmbeste clipind rar.

Va urma ;)

Antonia și Cheloasa

Cristina BORDEANU
Brașov / BV

– tramblamihamnyamnyam !

Nu înțeleg de unde vine sunetul.

– tramblam ?

Mă uit în stânga, dar nu văd nimic. Mă uit în dreapta, nu văd nimic. Mă uit printre picioare, nu văd nimic! Mmmm, probabil mi se pare. Sau poate e vreo pasarică. Sunt multe păsărele aici, pentru că sunt într-o pădure. Am venit la o cabană cu mami și cu tati unde sunt mulți adulți care sunt așa...cam plictisăloși, care vorbesc întruna despre copii și ce le place lor, se laudă întruna care e cel mai bun părinte, dar nici unul nu se joacă cu mine. Așa că am ieșit să mă joc singură, pe aici prin pădure.

– mnyambtramblamkrasnampam pam :(((!

– Iarăși sunetul ăsta??? parcă e o voce și parcă e tristă. Ce pasăre vorbește așa? Până acum am auzit mai multe vorbe de păsări, dar ele ziceau cra cra sau mac mac.

În timp ce se uita după păsări, Antonia s-a împiedicat. Își julise puțin genunchii, dar asta nici n-o mai interesa, pentru că nu mică îi fu mirarea cand a văzut de ce s-a împiedicat. De un cap ! Un cap, așa, fără corp !

Era un cap de om, adică semăna cu un om, dar nu era chiar om. Deci ca să înțelegeți ce a văzut Antonia: un cap, cu doi ochi mari, albaștri, fardați cu verde. Ochii aveau gene lungi mov, și sprâncene negre cu piciorușe de omizi. Fața lui era chiar foarte albă, și sub ochi avea o bubă roșie. Un nas cu două nări, așa, ca un fund de maimuță. Și o gură roșie, cu dinți mari și albi, ca de vacă, dar nu chiar ca de vacă, o combinație între vacă și om, și cu mustăți negre ca de păianjen deasupra lor. A, și doi dinți – nu avea. Adică o masea din dreapta de sus, și un dinte mai din stânga de jos. Două urechi cam foarte mari, din care ieșea păr negru. În urechi avea și cercei. O cicatrice în colțul gurii. Avea barbă neagră ca de pirat, și ghiciți ce, avea un singur fir de păr în cap, în rest, capul era neted ca o palmă.

Capul a clipit. Și-a deschis gura, și i-a zis iar:

- Mnyamnyambram !

- A deci tu vorbeai !

- mraaaam.

- Mhmmm, dar tu ce ești? ești o pasăre?

Capul a început să latre și să se zgudure, să sufle pe nări, din ce în ce mai repede. Apoi nările au început să i se învârtă, și dintr-o dată, și-a luat zborul și a început sa zburde bucuros în jurul Antoniei. Fetița a început să râdă.

- Ce pasăre ciudată, e prima dată când văd o asemenea creatură. Zbori cu nasul???

Capul a început să își fâlfâie urechile foarte foarte rapid, scotea și zgomote, dar nările i se opriseră. Acum zbura în jurul Antoniei cu urechile, semn ca îi obosise nasul.

Antonia s-a distrat din nou, când a simțit un miros cam urât. Se uită în jur, nimic. Se mirosi pe ea însăși, mirosea a Lenor. Apoi își dădu seama că de fapt Capul era cel care mirosea așa, pentru că, în aer, niște urme verzi apăruseră în jurul Capului.

- iaaac, ești o păsărică cam puțicioasă!

- imaaan, a zis Capul supărat și a aterizat din nou pe mușchiul pământului, cu spatele la fetiță.

- Mmmmm, îmi pare rău păsărico... n-am vrut sa te supăr...dar mirosi atât de urât că aerul din jurul tău e verde!!! nu vrei să te speli?? te ajut eu!

WOF ! a lătrat iar Capul fericit, și s-au dus împreună la râul din apropiere. Antonia a ajutat Capul să se spele. Nu avea săpun, așa ca l-a curățat cu niște zmeură care creștea într-o tufă lângă marginea râului și cu flori roșii din pădure. După s-au așezat la soare ca să se usuce, iar Capul lipăia fericit.

Însă mirosea la fel de rău.

- Mmmmm, a râs Antonia. Se pare ca nu a funcționat...cred că așa ești tu.

Capul s-a întristat, s-a îndepărtat din nou de fetiță, iar din Ochii mari și albaștri a început să curgă ceva ce semăna cu mirinda de portocale.

- bram bram bram bram, vramnyamhamham, a inceput Capul să plângă.

Antoniei i-a părut foarte rău și a încercat să repare situația. Se gândea cum ar putea să facă să se joace în continuare cu Capul, când i-a venit ideea ! Zmeura! A luat două zmeurele și și le-a băgat în nas. Acum simțea doar mirosul fructelor.

- Pasarică, nu mai plânge! Uite !

Pasărea s-a oprit din a mai vărsa râuri de mirinda de portocale, oricum deja transformase râul lângă care stăteau într-un râu de suc, a început să latre și să zboare din nou cu nasul pe lângă fetiță, care a început să râdă.

- Oare cum sa te numesc?

- Brum !

- Brum e numele tău?

Capul i-a dat de înțeles că nu.

- Mmmmm. Înseamnă că ai deja un nume.

Capul i-a dat de înțeles că da.

- Mmmm, sa fie numele tău Păsărică?

Capul lătră agitat că nu.

- Mmhm... păi, într-un fel, arăți ca o femeie...

- WOF! lătră capul fericit.

- Mhmmm..

- Să te cheme oare Cristina?

Capul se uită cam jignit. Probabil nu-i plăcea numele ăsta oricum.

- Să te cheme Maria?

Capul râdea dezamăgit.

- Bine, dar cu ce literă începe numele tău?

Capul i-a indicat un fag.

– Cu F. Mhmmm... Florina? Nu, bine..mmm, Fiona? Nu Fiona, bine. of ce nume sa mai fie cu F??

Capul a început sa fredoneze ceva. Repetă sunetul brum brum brum, la fel, până când fetița s-a prins.

– A ! Nota fa! Te cheama fa!

Capul i-a indicat doi copaci lipiți din zare.

– fa lipit? fa,aaa fa de doua ori ! FA FA!

Capul a început să zboare fericit și să latre în jurul ei.

– Deci te cheama pasărea fafa?

Capul a început sa zboare ușoooor pe lângă ea și pe lângă râu.

– Mmmm… oare ce vrei să îmi arăți? Fafa apa? Fafa încet? Fafarâu? Fafa pădurilor? aaa, apa, zbor, încet, adică lin !

Te cheama fafalina !

După ce s-a bucurat, Capul i-a arătat că spre deosebire de Antonia, el nu are păr.

– Fafalina Cheloasa! Ăsta e numele tău!

Capul a început să zboare fericit, și din urechi, și din nas, înconjurând-o pe fetiță.

S-a urcat până în vârful unui fag înalt, apoi și-a dat drumul plonjon în apă. Antonia a așteptat aproape un minut, apoi două, și aproape ca a început să plângă când a văzut că prietena ei nu mai iese la suprafață – când deodată Fafalina sări deasupra apei cu un păstrăv care i se zbătea între dinți și i-l lăsă fetiței la picioare.

Luna stacojie

Daria CIFU
Toplița / HR

- Lumina lunii stacojii..Mă simt liber, pentru că nu mai rumeg hârtie, trăiesc, sunt! Doamne, e un miracol! Luna e o mărgea de sticlă roșiatică, treptat înghițită de un firicel de lumină. O mărgea sângerie…Poate că e o inimă. La o adică, ce e eclipsa? A rămas doar inima lunii și aceasta a început să-și țesă, precum un vierme de mătase, propriul cocon…

- Am avut un vis, i-am spus păstorului.

- Și ce ți-a spus?

- „Îți curge-o lacrimă pe obrăjor, o guști/ Și spui încetișor: e sărată...”, am început, simțind cum o lacrimă îmi alunecă pe obraz.

- E imposibil, e absolut imposibil! am strigat, împietrită.

M-am năpustit pe scările din lemn de stejar și am înșfăcat radioul din sufragerie. Mâinile îmi ardeau, parcă mii de furnici urcau, de-a lungul degetelor mele, tremurând. Căutam un post care să-mi limpezească mintea, ca o durere ușoară, ascuțită, care ne redă o certitudine pierdută. Ieri, a fost Lună plină. Cum a dispărut toată lumina? Cum? Cum a rămas doar o pată întunecată, stacojie, pe cerul nopții?

- Dragi ascultători, vă invităm să audiați un concert de muzică jazz, după care…

Nu, nu, în astfel de momente, nu se ascultă concerte!

Am alergat pe ușa din spate, ajungând în fața porții care dădea spre aleea pietruită din spatele casei. Pașii m-au purtat, pe nesimțite, spre pășune…Pășunea! Loc al copilăriei mele, plai al înălțării sufletelor libere, public al cântecelor ce răsună în vale, purtând cu ele glasul subțire al mioriței și fluierul armonios al păstorilor…

Nu aveam curajul să mă uit spre cer, aveam impresia că e un eveniment unic, pe care nu-l puteam întina cu privirea…Dacă era, într-adevăr, o eclipsă…se va petrece un lucru extraordinar.

Deodată, m-am oprit, înmărmurind. Un glas melodios, ca de privighetoare, străbătea ușoara ceață a serii, ajungând până în sufletul meu.

- „Plângi, copile drag, plângi acum…/Să nu-ți scape Minunea!/ Azi e, mâine-a plecat la drum…/ Într-un cocon de vis, de nea…”

Părea un cântec de leagăn, dar, nu cuprindea cuvintele obișnuite ce curg monoton, monoton, spre tărâmul somnului…Era altfel…

>

- „Să plângi, copile drag, să plângi!/Altă comoară nu mai ai pe lume!”

M-am îndreptat spre gardul ce despărțea drumul de pășune. Nu…nu puteam…dar…

Nu trecusem niciodată gardul. Îmi era teamă. Dar, inconștient, m-am aplecat și, ca o căprioară sfioasă, m-am strecurat printre ulucile gardului. Picioarele nu mai erau ale mele, mă purtau singure spre un tărâm spre care nu îndrăznisem să mă îndrept vreodată…

- „Îți curge-o lacrimă pe obrăjor, o guști/Și spui încetișor: e sărată…”

E visul meu! E vocea din visul meu!

- „Dar, ai gustat a doua oară?/Poate, există undeva/O lacrimă dulce…Și una amară…”

Am închis ochii…Și încet, încet, vocea de privighetoare m-a învăluit, țintuindu-mă în mijlocul pășunii. „Ai gustat a doua oară? Ai gustat?Ai gustat?”

- Da, chiar am gustat!

Vocea m-a trezit din somnul adânc care mă cuprinsese. Aceeași voce. Pe aceeași pășune, dar, parcă era alta, parcă…parcă, era scăldată într-o lumină de argint.Mi-am ridicat privirea. Mi s-a tăiat răsuflarea, cuvintele mi se opriseră în gâtlej. Era lună plină, din nou. Și, aplecată deasupra mea, stătea o fetiță cu ochi de căprioară și chip senin, brăzdat de o singură lacrimă ce se oprise în colțul ochilor, ca o picătură de rouă. Cascada de păr auriu i se revărsa pe umeri, iar mâna sa dreaptă se odihnea pe creștetul alb al unui mielușel negru.

- Nu te speria! E luna, da, nu-i așa că e frumoasă?

- Dar, nu a fost…altceva? A fost? A fost? Am întrebat, fiind sigură că știe cuvântul care nu voia să mi se rostogoloească pe buze…

- Nu, nu a fost…

Nu a fost eclipsă? Atunci…chipul mi s-a întunecat.

- „Dar, sarea, dulcele, amarul, /Rămân în suflet și devin/Oceane, munți și dealuri!”

Și-a continuat cântecul…

- Sunt fiica unui păstor…Un păstor care s-a pierdut în codru, săptămâna trecută… De obicei, cântam și, așa, recunoscându-ne vocile, rostogolind un cântec de la unul la altul, de parcă ar fi fost o minge, nu ne pierdeam niciodată…Dar, într-o zi, nimeni nu mi-a răspuns. Și, acum cânt, cânt și aștept…

- Știu!Am avut un vis! Am exclamat, uluită și înduioșată.

- Ei, ai văzut? Atunci, știi… Și eu am avut un vis…a spus, visătoare.

- Și ce ai văzut?

- Pe tine, urmându-ți mama pe front, pentru a ajuta răniții..și…O lună stacojie…

A trecut un an de atunci. Am privit luna pentru câteva secunde și fetița a dispărut. Atingeam suprafața de catifea a unei fundițe roz, singura care a rămas să spună povestea fetiței păstorului…

- Dragi ascultători, vă invităm să audiați noutățile momentului! Astăzi, în noaptea de 7 spre 8 septembrie 2025, va avea loc ultima eclipsă totală de lună din aceast an, care va fi vizibilă cu ochiul liber, pe cerul nopții, din Europa, Asia, Africa, Antarctica și Australia…

Priveam fereastra vagonului de tren, în timp ce, prin minte, mi se perindau cuvintele rostite rar la difuzor. Un copil desenase, pe suprafața aburită a ferestrei, o față veselă. Vaporii s-au condensat și „ochii” au devenit două picături de apă care se prelingeau, pe obrazul chipului inocent și neștiutor. Involuntar, pe neobservate, fața veselă plânge. Vai, și, de cele mai multe ori, nimeni nu știe! Nu e tristă, dar nici nu plânge de bucurie. E, pur și simplu, un chip senin, brăzdat de lacrimi. E un suflet de copil pe care eternitatea l-a desenat, în joacă și, în graba sa, a uitat să-și mai întoarcă privirea, pentru a-i vedea lacrimile.

Îmi amintea de fetița păstorului…

- Ajungem, a șoptit mama, zâmbind.

Ieșind pe culoar, ne-am croit drum prin marea de oameni și am coborât pe peron. Anunțurile publicitare, urările de bun-venit, strigătele soldaților chemați la datorie și zumzetul mulțimii ne-au atras în vârtejul lor. Ajunsesem într-un nou loc unde aveam de îndeplinit o misiune. Nu-mi mai simțeam inima în piept de emoție, era un sentiment atât de intens, încât mă întrebam, cu spaimă:„Unde a migrat inima? Cum s-a ridicat ușor, ca un fulg, în văzduh? Sau, poate…e eclipsă?”

- Să mergem, ne îndreptăm spre corturile din curtea spitalului central…

Bineînțeles…Mi-am odihnit mâna pe relieful buzunarului de la palton, răsuflând ușurată. Aveam hârtie și pix. Nu știu dacă ați observant vreodată, dar, atunci când te afli în fața unor oameni răniți sau bolnavi, lipsiți de speranță, două tipuri de operații sunt necesare. Prima e îndeplinită de mama, cel mai bun doctor din lume, care cunoaște substratul oricărei nenorociri și știe cum să o vindece. A doua este specialitatea mea…Sunt cuvintele. Cuvintele care transformă suferința, dintr-o creatură nemiloasă, într-un copil orfan al destinului, rătăcind din poartă în poartă, precum Hristos rătăcește, de la o inimă la alta, bătând la ușă și așteptând să i se deschidă…Dar, bietei suferințe nu-i deschide nimeni și e osândită pe veci la un trai de pelerin, găsind acoperământ acolo unde ușile sunt uitate deschise și luminile sunt lăsate aprinse…Cuvintele și florile…

Am trecut strada aglomerată, ajungând la colțul unui bloc impunător. Ghemuită ca un ghiocel, stătea o fetită zgribulită în cămașă subțire de in…Când am ajuns în dreptul ei, și-a ridicat privirea dârză. Ochii ei erau mari, profunzi, a căror culoare gri-deschis contrasta cu o pată cafenie de pe obraz. Deodată, întâlnindu-mi privirea, s-a năpustit spre mine, mi-a cuprins mâna cu palmele ei micuțe și și-a apăsat frunte, pe brațul meu.

- Nu pleca! a spus și am simțit cum sufletul ei se adunase picătură cu picătură în acel gest neașteptat.

Și-a ridicat chipul angelic, o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz și a fugit.

Nu puteam să plec mai departe. I-am aruncat o privire fugară mamei, ca o promisiune rostită cu solemnitate și, primind aprobarea tăcută, am alegat pe urmele ei. Începea să se lase seara, umbrele clădirilor cuprindeau străzile în întregime și, departe, ultima rază a soarelui a clipit și s-a stins. Fâlfâirea de o clipă a unui material alb a dispărut ca o scânteie în spatele unei statui din piața centrală, ce înfățișa imaginea marmorată a lupoaicei care îi hrănea pe Romulus și Remus. Gâfâind, m-am oprit, sprijinindu-mă de piedestalul de piatră al statuii.

Nu puteam să o pierd și pe ea! Nu puteam! De ce oamenii răniți nu fug niciodată, atunci când mama îi vindecă, iar sufletele rănite dispar atât de repede încât le pierd urma întotdeauna? Mi-am dat jos paltonul, simțind cum frigul mă izbește cu brutalitate.Unde e fetița, să i-l pun pe umeri? Dacă aș vedea-o încălzindu-se, ca fetița cu chibrituri, nu mi-ar fi frig nici mie, căldura solidarității mi-ar fi de ajuns …Unde e?Unde e?

Am luat o foaie de hârtie, m-am așezat pe treptele reci și am început să scriu…

,,Dar, ai gustat a doua oară?/Poate, există undeva/O lacrimă dulce…Și una amară…”

Frânturi de imagini se învălmășeau în mintea mea și scriam…Am scris, până când lacrimile îmi înghețaseră pe obraz, iar mâna mi s-a încleștat, pe suprafața lucioasă a pixului.

Când am ridicat privirea, stelele erau pe cer și…

În centrul văzduhului, trona luna sângerie…Eclipsa…

M-am ridicat. Nu mai simțeam frigul izbitor. Lupoaica mă privea, cu ochii sălbatici ai mamei care își apără puii, iar Romulus și Remus mi se păreau că întruchipează două prezențe aproape palpabile: fiica păstorului și fetița cu pată cafenie pe obraz și ochi cenușii…

Am luat paltonul, foaia de hârtie, pixul și am pornit la drum. Căutarea nu putea să se oprească aici. Simțeam, știam unde aveam să le găsesc…a fost nevoie să scriu, ca să-mi dau seama. Și mai știam că a porni într-o astfel de căutare însemna a urmări lupoaica…dar, nu-mi era teamă.Gustasem o lacrimă dulce și-mi era de ajuns.

M-am îndreptat spre periferia orașului. Acolo unde se termină bazaltul, începe pășunea. Acolo

>

unde se termină pășunea, începe frontul de război. Războiul, lupta, curajul- aceste trei elemente sunt nume oferite lupoaicei care le oferă adăpost copiilor singuri pe lume. Știam.

Un grup de soldați a traversat pășunea în goană, în căutarea unui punct de observație.

O luminiță îndepărtată a vestit apropierea unui centru medical de război. M-am strecurat, ca o umbra nevăzută, până în apropierea corturilor de unde se auzeau instrucțiunile ferme ale comandantului. O asistentă medicală a ieșit dintr-un cort, cu bandaje în mâini și hotărâre, în liniile ce se reliefau pe obrajii ei obosiți de nesomn. Am urmărit-o, până la râu…Inima a început să-mi bată cu putere, de parcă fulgul de păpădie căpătase din nou greutate și căzuse, ca un pendul, în ceasornicul pieptului meu. Acolo…acolo…

Ochii mei au căutat, instinctiv, luna. Un firicel de lumină începuse să țească un cocon, în jurul petei stacojii a eclipsei. Un firicel de speranță făcea același lucru, în jurul inimii mele.

M-am așezat pe malul râului, ignorând vocile ce se precipitau, la câțiva metri în spatele meu. Dintr-un tufiș de pe celălalt mal, mă priveau doi ochi mari, cenușii, alături de o pată cafenie. Am zâmbit. Pentru că, la câțiva pași de mine, din penumbra podului ce traversa râul, puteam distinge notele limpezi, ca de sticlă, ale unui fluier. Știam. Știam cine e păstorul, Tatăl Ceresc care salvează vieți, Cuvântul care Vindecă…

-Am avut un vis, i-am spus păstorului.

-Și ce ți-a spus?

-„Îți curge-o lacrimă pe obrăjor, o guști/ Și spui încetișor: e sărată...", am început, simțind cum o lacrimă îmi alunecă pe obraz, căzând, cu un clinchet ușor, pe foaia de hârtie.

Drumul secret

Florentina IONESCU
București

Mama Aurei nu-i citise niciodată povești. Dar asta n-o împiedicase pe copilă să devină curioasă sau să pună întrebări adulților atunci când nu înțelegea ceva. Chiar dacă maică-sa era prea ocupată să-i învețe cifrele pe alți copii, fetița își făcea de lucru pe lângă bunica ei. Așa se face că într-o după-amiază de vară, după ce bătrâna îi dăduse să mănânce de prânz, a rugat-o simplu: Mamaie, spune-mi o poveste.

Femeia și-a șters mâinile de șorțul de bucătărie, tocmai terminase de spălat vasele. A oprit aragazul, răsucind un buton, și a deschis larg fereastra bucătăriei de vară. Dacă-ți spun o poveste, promiți că dormi după-amiază? A încuviințat, dând din cap, iar bretonul prea lung i-a intrat în ochi. Bătrâna a mângâiat-o pe creștet și i-a dat părul la o parte, hai, fuguța-n casă, că vin acum.

Copila stătea în fund, pe marginea patului, în camera cea luminoasă de la drum. Porumbeii se foiau în podul casei, deasupra tavanului. Își imagina că se joacă șotronul sau că sar coarda, așa cum le văzuse zilele trecute pe gemenele lui nea Nelu Fieraru. Dar porumbeii nu păreau să obosească, precis intrase motanul în pod să-i alerge, ca să-și umple burdihanul, arză-l-ar focul, cum zicea bunica de câte ori îl vedea pe roșcat lingându-se pe bot, în grădină. Nu de puține ori îl văzuseră lângă o tufă la baza căreia erau multe pene, aripile deschise ale unui porumbel alb, resturi ale unei păsări prea lente sau prea neștiutoare. Bunica zicea că-i viclean și nesătul și-l alerga cu mătura, nu-l lăsa niciodată să intre în bucătăria ei de vară. Dar de când Meri, mătușa fetiței, fusese internată în spital, la oraș, bătrânei nici că-i mai păsa de motan. Aura o surprinsese de câteva ori ștergându-și nasul și ochii roșii, cu spatele la oala în care fierbeau legumele. De ce ești tristă, o întreba fetița, iar bătrâna-i răspundea că nu-și mai găsește rostul pe lumea asta. Copila nu știa ce o fi fost ăla rost, dar avea să o întrebe pe bunică după ce-o să-i spună povestea.

Când bunica a intrat în dormitor, camera s-a umplut de aroma de ceapă călită și de ciulama, pentru că obișnuia să stea multe ore în picioare, în bucătărie, curățând legume și îndepărtând penele de pe tot felul de păsări: rațe, gâște, porumbei, o dată o văzuse jumulind un fazan.

Bătrâna a tras jaluzelele în jos, a așezat o pernă sub capul fetiței și a început să-i maseze ușor picioarele subțiri. Porumbița mea, a șoptit, iar fata și-a ascuns un căscat, n-ar fi vrut să adoarmă înainte ca bunica să-nceapă povestea.

O vreme, bătrâna a tăcut, părea că se gândește la ceva ce doar ea știa, apoi privirea i s-a oprit o clipă pe singurul tablou din cameră. Aura o întrebase de multe ori unde îl au, dar adulții din casă nu-i oferiseră un răspuns pe măsură. Unchiul Rică zicea că l-ar fi cumpărat el dintr-un târg de vechituri, de la oraș, într-o duminică, și că părinții ei îl primiseră astfel cadou, înainte ca ea să se nască. Dar bunicul zicea că l-ar fi găsit pe marginea drumului, în șanț, într-o dimineață de toamnă, după ce o mașină cu număr de București intrase în gardul lor și dispăruse rapid, până ca el să apuce să iasă din casă în pijama și să-l la rost pe șofer. Bătrânul luase tabloul, curățase rama de noroi, îl adusese în curte și, o vreme, obiectul stătuse în hambar, acoperit cu o prelată veche. Dar mătușa Meri, internată acum în spital, pe care copila nu o mai văzuse de prea multe zile, îi povestise cândva că tabloul era o ușă cu puteri nebănuite. Iar dacă știai cum să te uiți la acel drum prăfuit ce șerpuia printr-o pădure veșnic verde, strângând ușor din pleoape, la fel ca atunci când te uiți direct la soare și nu poți ține ochii deschiși din cauza luminii puternice, o să vezi cu siguranță o clanță de aur. Odată apăsată, clanța deschide o ușă care te poartă în interiorul unei case din lemn, o casă în pădure. Cu mușcate la fereastră, cu o masă și două scaune, cu un pridvor unde se odihnește o pisică portocalie. Nu existau alte case în vecinătate, era singura locuință, iar în curte era mai tot timpul umbră, exista o grădină mică unde fuseseră plantate roșii, castraveți. Nu departe de casă, într-o curte împrejmuită cu gard din plasă, se aflau două cuști mari. În ele se adăpostea o familie de iepuri mari și albi, cu ochii roșii, rontăiau morcovi și resturi de legume.

Meri deschisese ușa aceea nu o dată, ci de mai multe ori. Fusese acolo, stătuse la masa din interiorul casei, hrănise cu mâna ei iepurii, udase plantele din grădină și vorbise cu proprietarul, un pădurar care își făcuse acolo un adevărat cămin. Era un bărbat singuratic, vorbea puțin, obișnuia să zâmbească când ea îi povestea despre nepoata ei, despre cum micuța face prăjituri din noroi și cum amestecă frunze de viță de vie tocate cu apă și cu pământ din ghivecele cu flori.

Meri, ce înseamnă singuratic, o întrebase, dar mătușa zâmbise și o ajutase apoi să se urce în patul înalt din camera mătușii. Copila intra rar în încăperea aceea, dar atunci când o făcea și o prindea pe Meri în toane bune, se juca ore întregi cu mărgelele din chihlimbar ale mătușii, își punea ochelarii de soare cu rame groase și galbene, încălța pantofii cu toc și își punea pe braț poșeta din lac: Uite, Meri, sunt ca tine, mă duc la serviciu, o să bem cafele împreună și o să ne plimbăm prin parc, în fiecare seară, iar tu o să-mi arăți pe unde se coboară la metrou.

Nu se mai gândise demult la ceea ce-i povestise mătușa ei despre tablou. Ușa fusese secretul lor, nu le povestise părinților ei că mătușa știe un truc magic care are legătură cu tabloul. Păcat că îl auzise pe bunicul spunându-i bunicii că ar fi mai bine să-l arunce sau să-l dea cuiva în dar, că de când l-au adus în casa lor, au avut parte numai de rele, dar cine știe ce-o fi vrut să zică bunicul, poate nu vorbea serios. De ce să dea obiectul?

Aura a strâns la piept o jucărie mare de pluș, o oaie zâmbitoare adusă de mătușă din una din excursiile ei. A răsuflat ușurată. Bătrâna și-a început povestea, copila clipea, încercând să

>

nu cadă pradă somnului. A fost odată ca niciodată un hoț de lemne, îl chema Ion. Când era tânăr, a fost prins de bătrânii care păzeau satul când trecea pe uliță cu o căruță încărcată cu lemne din pădure. Fusese prins, așadar, la furat. Bătrânii nu l-au pedepsit, au vrut să-i dea o lecție și l-au pus pe să fie, timp de o vară întreagă, pădurarul satului lor. I-au luat căruța, însăi-au dat voie să păstreze calul cel alb, pentru ca tânărul să poată păzi pădurea, i-ar fi fost mai ușor călare. I-au dat cheile de la o casuță dărăpănată, de la marginea pădurii, și i-au zis: Acum că ești tu pădurar, să te vedem cum oprești hoții de lemne să-și facă de cap. Numai că peste un timp, Ion a avut de-a face cu un hoț de lemne, o femeie din alt sat, care a încercat să-i vândă un tablou. Îi spusese căa venit cu căruța pe un drum secret din pădure, dar Ion nu o crezuse. Nimeni altcineva nu știa despre acea cale, era cu neputință, femeia greșea, poate voia să-l păcălească. De ce ai acceptat să fii pădurar, îl întrebase femeia cu mărgele de chihlimbar. Însă copila începuse să dea semne că adoarme, iar bătrâna a învelit-o cu un cearceaf, a gonit o muscă ce bâzâia pe la picioarele ei. Nu te opri, mai spune-mi, a îndemnat-o fetița în șoaptă, făcând ochii mari preț de o clipă, încercând s-alunge somnul. Mai spune-mi despre tablou, Meri știe să-mi povestească... La ea, nu mă ia niciodată somnul.

Bătrâna și-a șters o lacrimă cu colțul basmalei, a mângâiat-o pe copilă pe păr, of, ești la fel de curioasă ca mătușă-ta, nimic nu-ți scapă. Dar oricât de mult ar fi continuat să-i vorbească despre hoțul devenit pădurar, despre cum femeia cu mărgele de chihlimbar așezase la ferestrele căsuței ghivece cu mușcate roșii și despre cum îl învățase să crească iepuri, de acum copila adormise. Pe chipul ei se jucau câteva raze de soare, iar bătrâna a învelit-o mai bine. Pleoapele i se mișcau ușor, de parcă ar fi fost aripile unui fluture gata să-și ia zborul spre o lume a viselor. Fâlfâiri de început de vise, unde totul este posibil.

Bătrâna s-a ridicat ușor de pe pat, fără să facă zgomot, a deschis cu grijă ușa, iar înainte să iasă din cameră, l-a privit pe bărbatul din tablou. El stătea pe băncuța unei căruțe pline-ochi cu lemne. Nu era singur. Lângă el, o femeie într-o rochie albă, cu mărgele galbene la gât. Părul ei lung flutura în vânt. Bărbatul și-a dus mâna la pălărie, a ridicat-o ușor și a salutat-o pe bătrână dintr-o mișcare a capului, apoi căruța a dispărut pe drumul ce cotea dincolo de pădure, pe un drum secret.

Cartea năzdrăvană

Gabriel MOLDOVAN

Sibiu / SB

Este una din acele după-amiezi ploioase care fac ulițele să pară străzi de sticlă. Mara stă la geam, cu fruntea lipită de sticla rece. Privește picăturile cum se întrec în linii strâmbe. „Nimic nu mă mai surprinde”, obișnuiește să-și spună de multe ori. Citește toate cărțile din biblioteca școlii și chiar și pe cele din podul bunicului, cu pagini gălbenite de vreme și miros greu de praf. Poveștile sunt frumoase, dar previzibile. Finalurile se ghicesc dinainte.

În ziua aceasta, ca să scape de ploaie, Mara intră în biblioteca veche din centru. Este aproape pustie, cu rafturi înalte și podea care scârțâie la fiecare pas. Bibliotecara, o doamnă cu ochelari groși, îi face semn că poate răsfoi ce vrea. Mara se afundă printre rafturi, până când, după un colț întunecat, vede ceva ciudat: o carte îndesată strâmb sub rafturi. Pare că cineva ar fi ascuns-o intenționat.

O trage cu grijă. Coperta de piele, maro, fără titlu, fără autor. Doar o zgârietură abia vizibilă care seamănă cu o stea. Când o deschide, inima îi tresare: paginile sunt complet goale. Nu o dată, nu două, ci toate. Un gol alb care parcă o privește înapoi.

Mara strânge cartea la piept. Pentru prima dată după mult timp, simte că ține în mână o poveste care abia începe.

Acasă, Mara pune cartea pe masă și scoate stiloul. Încearcă să scrie un cuvânt simplu, numele ei. Literele apar frumos pe pagină, dar, înainte să apuce să termine, cerneala se estompează și dispare, ca și cum ar fi fost înghițită de hârtie. Fruntea i se încrețește. Încearcă din nou, cu un desen mic, un soare. Și acesta se topește în alb. Cartea refuză să fie scrisă.

În seara aceea, Mara stă în pat, cu pisica ei, Puki, culcată pe pernă. Oftă încet.

– Aș vrea să vorbești cu mine, șoptește ea. Măcar tu să mă înțelegi.

A doua zi dimineață, când se trezește, vede cartea deschisă pe birou. Primele rânduri scrise apar singure: *„Dorința inimii s-a auzit. Pisica va prinde glas.”*

Mara clipi speriată. Puki, pisica ei albă cu ochi verzi, ridică botul și cască leneș.

– Ai întârziat să-mi aduci micul dejun, spune ea clar, cu o voce ușor cântată.

Mara aproape scapă cartea din mână. Înțelege într-o clipă: paginile nu sunt goale. Ele așteaptă. Și se umplu doar atunci când dorința vine din inimă, adevărată și sinceră.

Mara nu se mai poate desprinde de carte. Este ca și cum descoperă un prieten invizibil care îi ascultă dorințele și le transformă în realitate.

Într-o dimineață, cu serbarea școlară amenințată de o ploaie mocănească, Mara șoptește cu mâna pe paginile albe: „Aș vrea să fie soare, măcar pentru două ore.” Cartea se luminează ușor, iar rândurile apar: „Soarele își face loc pentru un zâmbet.” Puki face și ea ochii mari când vede așa grozăvie. La prânz, norii se risipesc ca prin farmec, iar copiii cântă în curte scăldați în soare.

A doua oară, Mara își dorește ceva mai mic: prăjitura ei preferată, cu vișine și ciocolată. A doua zi, bunica, care niciodată nu coace prăjituri fără motiv, o așteaptă cu o tavă aburindă. Cartea notează simplu: „Prăjitură + vișine și ciocolată = o inimă îndulcită.”

La fotbal, dorința este timidă: să marcheze și ea măcar un gol, pentru prima dată. Și mingea chiar intră în poartă, ca purtată de fantome.

De fiecare dată, la finalul paginii, apare aceeași propoziție, ca o sentință neliniștitoare: „Fiecare dorință are un ecou.”

Mara nu știe încă ce înseamnă, dar simte că ecoul nu este doar o joacă.

Nu toate zilele sunt luminoase. La școală, colegul ei, Radu, face mereu glume pe seama ei. O numește „șoarece de bibliotecă” și râde zgomotos când ridică mâna la ore. Într-o pauză, îi smulge caietul și îl flutură prin clasă, arătând tuturor cât de ordonate sunt notițele ei.

Mara se înroșește și simte cum lacrimile îi ard ochii. Seara, cu cartea în față, își mușcă buza. Nu vrea să facă rău… dar supărarea este prea mare.

„Aș vrea să uite tabla înmulțirii, ca să nu mai râdă de alții niciodată.”

Cuvintele apar imediat pe pagină: „Cunoașterea se poate risipi, iar mândria se frânge.”

A doua zi, la oră, învățătoarea îl întreabă pe Radu cât fac opt ori șapte. Băiatul rămâne mut. Încearcă să răspundă, dar privirea i se golește.

Nu-și amintește nimic. Colegii râd acum de el, iar Radu se prăbușește pe bancă, rușinat și palid.

Mara simte un nod în stomac. Nu este bucurie, nu este dreptate. Este vinovăție. Își amintește avertismentul care încheie fiecare pagină: „Fiecare dorință are un ecou.”

În loc să se simtă răzbunată, Mara înțelege că ecoul dorinței ei răsună în sufletul lui Radu, mai puternic decât glumele lui. Cartea nu este doar un joc. Este o responsabilitate.

În următoarele zile, Mara observă că nu mai este ea cea care deschide cartea. Cartea o așteaptă deja deschisă pe birou, cu paginile foșnind ca și cum ar respira. Rânduri ciudate apar fără ca ea să spună ceva: „Spune ce îți dorești cu adevărat.” Sau: „Inima nu poate minți.”

Mara simte că paginile o privesc. Uneori visează că literele se ridică în aer, șoptindu-i. Începe să se întrebe: dacă ar cere mai mult? Bogăție, faimă, poate chiar puteri ca eroii din cărți. Dar de fiecare dată îi revine în minte chipul lui Radu, rușinat la tablă. Ecoul nu dispare niciodată.

Apoi, într-o seară, totul devine personal. Bunicul ei, cel care o învață să citească povești cu voce tare, cade bolnav. Doctorii vorbesc în șoaptă, iar mama ei plânge. Mara fuge în cameră, cu cartea la piept.

– Vreau ca bunicul să fie sănătos din nou! Vreau să nu-l pierd!

Cartea se mișcă și scrie încet, cu litere mai întunecate ca niciodată: „Dorința ta trebuie să fie curată, nu din frică."

Mara izbucnește în lacrimi. Ce înseamnă curată? Nu este dorința ei sinceră? Îl iubește pe bunicul mai mult decât orice. Și totuși, cartea o refuză.

Pentru prima dată, Mara înțelege că nu este vorba doar despre ce vrea. Ci despre ce este pregătită să dăruiască.

În noaptea aceea, Mara stă cu fruntea lipită de carte. Lacrimile îi udă paginile goale.

– Nu vreau bogăție, nu vreau faimă, nici măcar miracole, șoptește ea. Îmi doresc să fiu curajoasă … ca să-i pot ajuta pe cei pe care îi iubesc.

De data aceasta, paginile se mișcă ca și cum ar fi prinse de un vânt invizibil. Rând după rând se scrie singur, umplând file întregi cu litere strălucitoare. Mara privește uimită, dar magia nu aduce nicio schimbare vizibilă. Bunicul rămâne bolnav, iar camera tot la fel de întunecată. Dezamăgirea îi apasă inima.

Și totuși, în zilele următoare, ceva se schimbă. Când Radu este luat peste picior de alți băieți, Mara își strânge pumnii și spune tare să-l lase în pace. Când mama plânge la spital, Mara îi ține mâna și îi șoptește că totul va fi bine, fără să se mai simtă mică și neputincioasă. La școală, îndrăznește să recite la serbare fără să-i tremure vocea.

Atunci înțelege: adevărata putere a cărții nu este să schimbe lumea din jur, ci să o schimbe pe ea. Dorințele curate nu modelează realitatea după capricii, ci scot la lumină ceea ce se află deja în inimă.

Cartea tace acum. Dar Mara știe că nu mai este singură.

Cartea rămâne pe birou, deschisă la jumătate, cu câteva pagini încă albe, ca o promisiune nerostită. Mara o privește fără teamă. Nu mai este un mister care o stăpânește, ci un prieten tăcut.

Își pune palma peste copertă și șoptește:

– O voi deschide doar atunci când dorința va veni din adâncul inimii mele, nu din furie sau joacă.

Atunci, ultima pagină se umple singură cu litere ferme: *„Poveștile adevărate se scriu din curaj."*

Mara zâmbește. În loc să caute o nouă dorință, închide cartea cu grijă și iese în curte, cu Puki în urma ei. Aerul miroase a libertate, iar râsetele copiilor o cheamă la joacă. Pentru prima dată, se simte mai ușoară decât oricând.

Cartea așteaptă, dar ea știe:

magia adevărată
este deja în ea.

Paul și Lupa Fermecată

Iulia Maria AXENTEA
Sibiu / SB

PROZA

Paul este un băiețel care tocmai a împlinit 10 ani. El locuiește împreună cu părinții lui, într-un orășel liniștit și curat, așezat la poalele munților.

În casa mare și frumoasă, plină de jucării, Paul crește alintat și iubit fără margini de toată familia.

Deși părinții lui îl prețuiesc ca pe lumina ochilor, Paul este un copil care pare veșnic nemulțumit.

Mâncarea gătită cu drag de mama sa nu îi place, jucăriile primite în dar îl plictisesc în loc să îl bucure, hainele pe care le are refuză să le poarte, considerând că sunt urâte și învechite.

Toată lumea încearcă din răsputeri să-l facă fericit, dar Paul mereu găsește un alt motiv să se plângă.

Într-o zi de vară, părinții au decis că i-ar prinde bine să petreacă puțin timp la țară, alături de bunicii săi care locuiau într-un sat din apropiere.

– Dar, mamă, acolo o să mă plictisesc! O să fie cald fără aer condiționat în casă. Bunica mereu îmi gătește supă, deși nu îmi place deloc. Ce o să fac acolo fără prietenii mei? Nu vreau să merg! – a spus Paul, aproape plângând.

– Dragul meu, sunt sigură că nu o să te plictisești. Caută să observi frumusețea din jurul tău, să înveți lucruri noi – îi răspunse mama pe un ton cald.

Ajuns la bunici, aceștia l-au primit cu brațele deschise, extrem de bucuroși de vizita singurului lor nepot.

– Dragul mamei, ți-am pregătit supă de găină proaspătă și aromată, cu legume din grădină. Lasă-ți bagajul în camera din față, acomodează-te și, când vrei tu, hai la masă.

– Bunica, nu vreau să mănânc. Îmi las bagajul și ies la joacă.

Bătrânica a aprobat din cap, lăsându-l să aleagă singur ce dorește să facă, nu cumva să supere copilul din prima zi.

Curios de fel, Paul a ieșit prin curte să vadă ce mai au bunicii lui prin gospodărie. A văzut vaca și vițelul păscând în livadă, pisica cu cei patru puișori care se jucau în șură, cățelușul care îl urmărea peste tot, mișcând energic din codiță, dar nimic nu-i stârnea vreun interes.

Bunicul său, un om înțelept și blând, îl privea de la umbra nucului înalt din fundul curții, așezat pe o bancă din lemn.

Când s-a apropiat, bunicul i-a vorbit:

– Paul, așază-te puțin lângă mine, aici. Am un cadou pentru tine. Este un cadou special, pe care sunt sigur că o să-l prețuiești – a spus, în timp ce-i întindea un săculeț maro din piele.

Copilul a întins mâna, a luat săculețul și l-a deschis. Atunci, strâmbând din nas, a exclamat:

– O lupă! Dar... ce să fac eu cu o lupă veche? Mulțumesc... – a mormăit dezamăgit.

Bunicul, zâmbind, l-a bătut ușor pe spate și l-a sărutat pe frunte, apoi s-a ridicat de pe bancă și a plecat.

Copilul a rămas așezat pe banca din lemn, analizând obiectul vechi, cu mâner sculptat din lemn și marginea din metal ruginit. Sticla a început să sclipească în lumina aurie a apusului; a dus-o la ochi și atunci s-a întâmplat ceva extraordinar, magic. A văzut prin lupă intrarea sărăcăcioasă a unui bordei din chirpici.

În fața acesteia, un copil desculț și îmbrăcat cu haine rupte și murdare se juca cu un băț de lemn în pământ și povestea cu furnicile, singurele lui prietene:

– Mama a plecat de azi-dimineață de acasă. Oare a reușit să găsească ceva de mâncare? Dacă o să aducă pâine, promit că o să vă dau și vouă câteva firimituri, trebuie să vă fie foarte foame...

Speriat, Paul a îndepărtat lupa rapid. Nu înțelegea ce tocmai s-a întâmplat. După ce s-a liniștit puțin, mânat de curiozitate, a dus din nou lupa la ochi. Diferite scene din viața altor copii, mai puțin norocoși decât el, se derulau în fața lui:

– o fetiță care avea grijă singură, în soarele arzător, de câteva căprițe în vârful unui deal;

– doi frățiori care se jucau cu o minge făcută din cârpe vechi, în curtea rece a unui orfelinat.

Diferite scene, una mai dureroasă decât cealaltă.

Și-a conștientizat din acel moment toate binecuvântările.

A fugit în casă, direct în brațele bunicii:

– Bunică! Bunică! Îmi este foarte foame! Abia aștept să gust supa făcută de tine!

Bunicul, privindu-l din colțul camerei, a zâmbit duios și împăcat.

Tocmai îi oferise nepotului său cel mai prețios dar – **Recunoștința.**

Unicornul care iubea zâmbetele

Liliana MOLDOVAN
Târgu Mures / MS

Într-o seară blândă de vară, sub un cer împânzit de stele strălucitoare, Clara se pregătea să meargă la culcare. Ținea cu grijă la piept jucăria ei preferată, iar somnul părea că se lasă așteptat. Fiindcă nu reușea să adoarmă, i-a cerut mamei să-i spună o poveste, iar mama a spus așa:

„—Într-o pădure mare, fermecată, cu brazi înalți și falnici trăia un unicorn alb cu coamă roz, lungă și mătăsoasă. Când alerga prin pădure coama zbura împreună cu vântul, lăsând în urmă praf de stele, iar atunci când copitele sale micuțe atingeau iarba, răsăreau în urma lui flori strălucitoare

Chiar dacă era ultimul unicorn din Poiana fără Nume, nu era trist și nu se simțea singur niciodată fiindcă vorbea cu florile și cu păsările, asculta norii care spuneau povești despre locuri îndepărtate și se lăsa îmbrățișat de razele calde ale soarelui.

Un norișor năzdrăvan și pus pe șotii, i-a povestit, odată, că într-una din călătoriile sale a plutit peste un orășel neobișnuit în care oamenii erau triști, iar copiii erau mereu bosumflați și se certau pentru orice. Unicornul și-a scuturat coama fermecată și l-a rugat pe norișor:

- Arată-mi drumul spre orașul lipsit de zâmbete și bucurie. Am să merg acolo și am să aduc zâmbete pe fețele copiilor.

Ajuns acolo, după ce a străbătut mări și țări, unicornul s-a minunat găsind doar copii supărați. Unii se certau pentru jucării, alții nu voiau să-și termine mâncarea din farfurie, iar unii stăteau cu năsucurile în telefoanele mobile și se enervau din orice.

Sărind în mijlocul lor, unicornul năzdrăvan a scos de sub coama fermecată o minge aurie și a început să se joace cu ea.

- Uau, au strigat copiii, în cor. Uite, o minge făcută din razele soarelui.

- Și un unicorn care se joacă frumos cu ea!

Observându-l pe jucăușul unicorn, copiii au alergat spre el și au început să se joace cu mingea fermecată, uitând de certuri și de gurițele bosumflate.

La finalul zilei, toți copiii aveau obrajii roșii de atâta râs și joc.

- Cum ai făcut asta? a întrebat o fetiță cu codițele ciufulite de atâta alergat.

Unicornul s-a apropiat de ea și i-a răspuns cu voce blândă:

- Este magia prieteniei, a zâmbetelor și bucuriei pe care am presărat-o în inimile voastre. Când veți fi triști și supărați, când veți avea lacrimi în ochi și fețele bosumflate, amintiți-vă că, undeva, într-o pădure fermecată, trăiește un unicorn special care zâmbește cerului senin și vă presară fericire în suflet. Când a terminat mama de spus povestea, Clara plutea deja în lumea viselor strângând la piept unicornul preferat și având un zâmbet luminos pe fața drăgălașă.

Cuvintele care dansează

Liliana MOLDOVAN
Târgu Mures / MS

Clara avea aproape patru ani și un zâmbet ca un curcubeu multicolor. Îi plăcea să danseze, să coloreze, să se dea în leagănul cumpărat de bunicul ei. Adora cuvintele, le repeta neobosită, chiar dacă silabele se amestecau și rostea vorbe stângace, dar amuzante, care sunau ca niște clinchete de clopoțel. Când le pronunța greșit, fetița se supăra uneori, dar uita repede și se lua cu joaca.

— Nu-i nimic, draga mea, îi spunea mama. Curând vei reuși să spui cuvintele corect, iar cuvintele îți vor deveni prietene și vă veți înțelege minunat.

Într-o zi toridă de vară, mătușa Lili, dorind să-și vadă nepoțica, a venit în vizită, aducându-i o carte cu poezii, rime și exerciții de pronunțare a cuvintelor. Clara a mulțumit pentru cartea primită și s-a entuziasmat în fața ilustrațiilor cu animăluțe.

S-a oprit cu interes asupra unei poze cu un șoricel care avea pe cap o pălărie cu boruri mari și ducea un sac de porumb în spinare. Răsfoind cartea, a zâmbit apoi, în fața desenului cu șoricelul tolănit comod într-un fotoliu de paie.

—Cum îl cheamă pe micuțul șoricel? Ce face și unde a fost, a întrebat, cu glas melodios, Clara.

—Hai, să citim împreună, i-a răspuns Lili, și a început să intoneze, cu voce subțire de șoricel, poezia „Ronțăilă”.

Șoricelul Ronțăilă
merge mândru pe cărare,
Poartă o pălărie mare
Și are o traistă în spinare.

Merge greu și apăsat,
Dar cu zâmbetul pe buze
Mult porumb a adunat
Acum poate să se amuze.

Va mânca pe săturate,
Nuci, porumb și-alte bucate
Și apoi va sta la soare,
Numărând norii din zare.

Șoricelu-i fericit,
Toată ziua a muncit.
Și-acum lenevește-n pace
În grădina care-i place.

—Ce înseamnă „zare”? a întrebat Clara.

—Este linia, ce unește pământul și cerul și căreia îi mai spunem „orizont”.

—Aha, a răspuns fetița. Dar grădina șoricelului cum arată? Este o grădină fermecată?

—Ai ghicit, este o grădină fermecată, cu iarbă mare și pufoasă, cu căpșuni mari și dulci, cu flori multicolore, vizitate de fluturi jucăuși.

—Pare minunată grădina, a exclamat, ea, cu bucurie.

— Așa este! Vrei să învățăm împreună poezia cu șoricelul Ronțăilă, a șoptit Lili, aplecându-se spre urechea Clarei.

— Aș vrea… dar… nu prea pot să zic bine toate sunetele.

— Nu-i nimic, a zâmbit Lili. Poezia este scurtă, jucăușă și ușor de recitat.

S-au așezat pe canapeaua din sufrageria spațioasă. Lili a început să citească, iar Clara să repete după ea, cuvânt după cuvânt, vers după vers până a învățat pe de rost poezia toată.

După 3 zile, fericită și plină de încredere, Clara a alergat în brațele mamei ei, anunțând-o:

—Am învățat o poezie!

—Bravo, iubita mea! Te ascult cu bucurie.

Fetița a recitat poezioara dintr-o suflare și, bătând din palme, a anunțat emoționată:

— Vezi mami, am rostit cuvintele așa cum trebuie, sunt magice și acum au devenit prietenele mele! Chiar și „r”-ul năzdrăvan îmi este prieten de-acum!

Prietenul anevoie se cunoaște

Maria CIUREA
Craiova / DJ

Timpul aleargă și nu iartă pe nimeni. E singurul fenomen ireversibil din viața noastră. Și, indiferent cât de buni suntem într-un anumit moment, tot o să dăm de persoane care o să ne facă rău. Indiferent cât de mult încercăm să facem bine, să fim blânzi, să avem grijă de cei din jurul nostru, tot nu putem fi siguri că ne va fi răspuns cu aceeași monedă. De fapt, rareori primim bine când oferim bine.

Suntem puri, așadar, cât suntem copii. Suntem niște suflete care parcă aleargă libere, fără trup. Nu știm că lumea poate fi dură. Nu știm câtă răutate sălășluiește în ea. Nu știm că, în viață, vom întâlni mai mulți oameni răi decât oameni buni, dar că pe cei buni nu îi vom uita niciodată și că aceștia vor juca un rol mult mai important în viețile noastre. Nu știm că vom fi răniți, nu știm că vom pierde nopți ca să plângem.

Despre asta, însă, nu vreau să mai scriu în zadar, ci vreau să vă spun o poveste. Mă rog, tot o să o scriu, dar îmi voi imagina că stau în fața voastră și că vă vorbesc, iar voi vă veți închipui că mă ascultați. Cam despre asta e – despre copilărie, despre trădare și despre încercarea de a rămâne puri într-o lume care pare că vrea să ne înghită cu totul.

Doi oameni mici

Erau odată două fetițe. Erau mici, așa, ca niște ghemuri de ață. Nu aveau nici măcar un an, dar destinele lor deja se uniseră. Stăteau acolo, în cărucioare, cu ochii lor mari și curioși. Nu știau ce se întâmplă, sau ce este acest joc numit „viață", dar erau pregătite să-l joace pe tot împreună. Se uitau spre cerul senin și așteptau ca totul să înceapă.

Începând să pășească împreună

Mergeau zilnic în parc, alături de părinții lor și se jucau. Uneori culegeau flori și nu realizau că ele însele sunt niște flori. Alteori alergau sau se jucau cu păpușile și erau nespus de fericite, deoarece aveau bucuria aceea pe care doar copiii sunt capabili să o trăiască.

Nici nu realizau asta. Nu își dădeau seama că viața poate fi și urâtă și dură și că nu numai noi jucăm acest joc, dar și el ne poate juca uneori pe noi. Era prea devreme să știe asta. Dar nu conta acum. Făceau primii pași prin lume împreună, în parcul de lângă casele lor. Și aveau să-i facă și pe următorii tot împreună.

Aleargă și se țin de mână

Sincer, nu prea am ceva special să vă spun despre cele două fetițe. Se joacă aici, în fața mea și eu le fac cu mâna. Ele nu mă văd și își continuă joaca.

Fac totul împreună. Au început să aibă și mici certuri, dar cred că așa au, uneori, toți oamenii care se iubesc. Acum mai au și alți prieteni, dar tot ele sunt cele mai importante una pentru cealaltă.

Dar sunt așa de diferite! E drept, ambele sunt mici și vesele, dar le deosebesc multe. Una dintre ele – Dana, să-i zicem – e un mic vulcan. E o tornadă pe care ți-o dorești în viața ta, un uragan plăcut – își dorește să fie văzută și auzită și simte că totul este al ei. Cealaltă fată, Mara, este, în schimb, mai tăcută, mai retrasă și ceva mai timidă. E calmul dinaintea furtunii, care este Dana. Împreună sunt ceva complet, un tablou pe care îl privești cu drag cum se colorează mai mult zi de zi.

Se mai întâmplă, în micul lor univers, să se ajungă la cea mai cumplită sentință – „Nu mai ești prietena mea!", dar conflictul se rezolvă în câteva momente și se țin iar de mână. Nici nu știu ce le pregătește viața.

Prima zi de școală

Știau că începe ceva important, o poveste nouă, cum nu mai trăiseră înainte. Și știau că o să pășească poveste nouă, cum nu mai trăiseră înainte. Și știau că o să pășească împreună în această lume, numită de „oamenii mari" (adică, știți voi, de adulți) „școală". Știau și că o să fie colege de bancă, pentru că, deși nu aflaseră prea multe despre școală, știau sigur că nu trebuie să rămână singure și că au nevoie una de alta pentru a face această călătorie frumoasă. Până la urmă, erau ani întregi, pe care erau pregătite să îi trăiască tot împreună.

Erau foarte entuziasmate de începerea școlii. O vedeau ca pe o nouă provocare și spuneau oricui era dispus să asculte cât de încântate sunt. Și găseau oameni care le priveau cu drag peste tot și care voiau să le dea atenție: în parc, la orele de tenis pe care le făceau tot împreună și oriunde mai mergeau. Și, sincer, le plăcea atenția, uneia mai mult decât celeilalte. Doar grădinița nu o făcuseră împreună și asta a fost una dintre cele mai mari probleme ale lor.

Ce să mai lungim atât? A venit și atât de așteptata primă zi de școală. Mara plecase sigură pe sine de acasă (și nu era prea des sigură pe sine) și nerăbdătoare. Știa că nu va fi singură. După ce părinții ei au adus-o la școală și au condus-o până în clasă, au plecat, așa cum era normal. Totuși, atunci s-a simțit pierdută și, sincer, în marea aia de oameni mici și mari, în care nu cunoștea aproape pe nimeni, avea și motive să se simtă așa. Se uita în stânga și în dreapta fără succes – nu își găsea prietena. S-a așezat într-o bancă, în spatele clasei și a așteptat. Chiar atunci a văzut-o și era sigură că o să vină să se așeze lângă ea. Totuși, Dana s-a uitat la ea și și-a continuat drumul. S-a așezat lângă altă fată. Atunci a simțit Mara pentru prima dată trădare, deși avea să o mai simtă și cu alte ocazii, uneori chiar din partea aceleiași persoane.

Te-ai aștepta la asta de la un copil de clasa întâi? Pentru voi, care, poate, sunteți niște adulți trecuți prin viață și aveți probleme mai grave, nu pare mare lucru, dar pentru Mara era sfârșitul lumii. S-a așezat lângă singura persoană pe care o mai cunoștea, o colegă de la grădiniță, și au ascultat ce avea să le spună învățătoarea. Au auzit numai vorbe drăguțe și erau anunțate niște momente de neuitat.

După cele două ore de „bun-venit", în parcul în care se jucau când erau mici, s-au întâlnit Mara și Dana.

„– Știi, m-am așezat lângă D. (altă D.), zise Dana, pentru că ne știm de la grădiniță. Scuze, sper că nu te-ai supărat.

– Nu m-am supărat (minciună)."

După asta, drumurile lor nu s-au separat complet, dar cu siguranță nu mai erau atât de strâns legate ca înainte.

Patru ani ca vântul

Clasele primare sunt dificile, pentru că ești mic și îți cauți locul, într-o perioadă în care nu prea înțelegi mare lucru din ce se întâmplă în jurul tău. Îți cauți prieteni, chiar dacă cel mai probabil o să-i pierzi peste câțiva ani. Tu nu știai asta atunci. Crezi că ei rămân pe viață cu tine, pentru că tu nu te gândești la viitor când ești la început de drum.

În acei patru ani, fetele nu prea și-au vorbit. Mara s-a împrietenit cu D. (cealaltă D.), care s-a dovedit a nu avea nimic în comun cu Dana, în afară de nume. Era drăguță cu toată lumea și părea, chiar de pe atunci, genul de persoană care nu o să te lase la greu. Chiar așa a și fost, pentru că D. și Mara sunt prietene până în ziua de azi. Normal, nu mai sunt atât de apropiate cum erau atunci, când părea că vor fi nedespărțite pentru tot restul vieții, pentru că a intervenit viața mai serioasă în joc, dar încă se găsesc una pe alta dacă se caută.

Dana și-a găsit un alt grup, mai potrivit pentru firea ei, unul cu mai multe pretenții – „de fițe" – care nu era de acord să socializeze cu oricine, oricum. Cei din grupul lor credeau că sunt cei mai buni, pentru că așa le era spus de adulții din familiile lor. Și îi priveau pe ceilalți copii ca niște mici paraziți care încearcă să le încurce viața de viitoare vedete. (Dar soarta a făcut ca membrii grupului să-și întoarcă spatele unii altora pe parcursul anilor.)

Fetele mai vorbeau ocazional, când își dădeau mărțișoare una alteia de 1 Martie, sau când se invitau, mai mult din obligație, una pe alta la zile de naștere. Dar aia nu era o prietenie. Era fantoma ei mică, de copil, care începea să plece pentru totdeauna.

Prima despărțire a lor

Așa cum cred că am văzut cu toții, când ajungi în gimnaziu, totul se schimbă. Colegii pleacă din clasă, alții se mută la tine în școală și te poți găsi înconjurat de oameni cu totul noi. Trebuie să treci iar prin aventura cunoașterii fiecăruia și să îți alegi iar prieteni noi, dar și asta e frumos, deși e greu.

Mara s-a mutat în altă școală și viața ei a devenit alta. Totul era nou, dar totul era, de asemenea, o provocare. Și-a găsit locul mai mult acolo decât în fosta ei clasă. Sperase să lase toate amintirile mai triste în urmă și, pentru o perioadă, chiar a reușit. Și-a făcut prieteni noi și nu s-a mai simțit lăsată în umbra Danei.

Dana a rămas în școala ei și totul decurgea normal. Până într-o zi, când s-a trezit destul de singură. Au apărut certuri în grupul ei și, cumva, asta a făcut-o să-și amintească de Mara.

Și atunci s-au reunit.

Și vorbeau iar, despre toți și toate, de parcă viața era ca înainte. Normal, ele mai crescuseră, se mai maturizaseră, așa că, deși stătuseră despărțite atâția ani, părea că prietenia lor era chiar mai trainică decât înainte. Și-au spus una alteia tot ce aveau pe suflet, toate secretele, toate durerile. Erau doarele două și asta era suficient, pentru că se înțelegeau una pe alta mai bine decât ar fi putut-o face oricine altcineva. Până când asta n-a mai fost destul.

Cum Mara se mutase, își făcuse și alți prieteni. Și atunci, nevrând să o lase pe Dana să fie mai departe de ea decât ceilalți prieteni ai ei, le-a făcut cunoștință. A prezentat-o pe Dana celorlalte prietene bune ale ei, a prezentat-o băiatului de care îi plăcea în secret de atâta timp (dar Dana știa asta) și a luat-o cu ea peste tot. Și ei, prietenii, au îndrăgit-o. Cumva, poate chiar au ajuns s-o trateze ca pe o zeitate. Pentru că Dana avea ceva ce Mara nu avea, și asta era talentul de a fi centrul atenției oriunde se ducea. Prietenii Marei, nu doar că au iubit-o pe Dana, dar au plecat cu ea fără să stea pe gânduri. Și Mara a rămas în urmă, alături de unica prietenă din vechiul ei grup care i-a rămas alături (și îi e alături și în ziua de azi).

Mai greu decât era de acceptat situația, era greu de privit, pentru că, de fiecare dată când deschidea telefonul, Mara vedea poze de la toate ieșirile lor, la care ea nu mai era invitată deja de ceva timp. Vedea cât de bine se simțeau, dar nu asta o durea. Își dorea ca ei să fie fericiți. Dar o durea trădarea și abandonul, din care nu se vedea ieșind vreodată.

De fiecare dată când se mai întâmpla să iasă în oraș în același grup, vedea cât de mult o ignoră. Vedea cum Dana stătea numai lângă băiatul acela, vedea cum totul mergea la fel de bine și fără ea, poate chiar mai bine. Se gândea că mereu a fost în plus (în propriul grup), că mereu i-a incomodat pe ceilalți. Se simțea ca o povară.

Totuși, credeți-mă, vorbesc des cu Mara și nu are niciun resentiment. Acum e chiar fericită că lucrurile s-au petrecut așa, pentru că altfel n-ar fi ajuns cea care este azi și de care este (uneori) mândră (destul de). Le dorește tuturor acestora care i-au întors spatele să fie fericiți și chiar i-ar plăcea să mai discute cu ei din când în când. Din fericire, nu își mai dorește ca ei să o vadă, să o accepte și, chiar mai complicat, să o iubească. Azi e fericită alături de alți oameni și, mai mult, reușește să fie fericită și în momentele pe care le petrece doar cu propria persoană. Totuși, și-a dorit ca povestea ei să fie spusă, pentru că, poate așa, oamenii o să vadă că nu poți fi abandonat doar o dată de o persoană dragă, ci asta se poate întâmpla ori de câte ori alegi să o reprimești cu brațele deschise în viața ta.

Ultimul capitol (sau nu)

Acum, cele două fete sunt în același liceu, dar trăiesc în lumi diferite. Chiar și așa, sunt sigură că mai au lucruri în comun. Cred că încă mai au amintiri de care se bucură, cred că încă mai au vorbe neîmpărtășite, poate că uneori au și urme de dor în ele. Marei știu sigur că îi e foarte dor. Uneori se întreabă dacă și partea pe care ea o credea reală din prietenia lor a fost o minciună, dar speră că nu e așa. Și ar mai vorbi

>

cu Dana, dar nu știe cum. Îi e frică să nu se deschidă iar în fața ei, să nu îi ofere iar tot, pentru ca mai apoi să fie iar dată la o parte din propria viață. Poate că e prea curând.

Mara și-a găsit fericirea printre prieteni puțini, dar buni, printre diverse pasiuni pe care le are și, cel mai important, printr-o iubire totală și împărtășită, de data asta (gata cu iubirile neîmpărtășite din gimnaziu!). De Dana nu știm atât de multe, pentru că nu o mai vedem peste tot, cum o vedeam înainte. Probabil că și ea se bucură de compania celor care o iubesc. Și sperăm, eu și Mara, că e fericită.

Când se văd pe stradă sau pe holurile școlii, se cam ocolesc, poate din frică, poate din nepăsare, sau poate pur și simplu pentru că vor ca totul să fie terminat între ele. Nu știu dacă Dana și-ar mai dori să mai fie ceva între ele – cu ea nu am avut ocazia să vorbesc, deși mi-ar plăcea – dar ea e cea care fuge de un schimb de cuvinte mai repede decât Mara. Chiar și atunci când se opresc câteva minute să vorbească, între ele se pune o barieră și conversația e atât de rece, de impersonală, încât le doare și nu își dau seama cum să facă să scape mai repede.

Poate că așa e mai bine. Sau poate că povestea nu s-a terminat și își va relua cursul cândva – poate peste câteva zile, ani, sau poate niciodată. O să așteptăm și o să vedem.

Cert e că, dincolo de prietenii furate și pierdute, dincolo de îndrăgosteli de copii, rămân două suflete care par că vor rămâne legate pe veci. Totuși, viețile lor s-au derulat și ele și-au jucat rolul cum au știut mai bine. Și, în cazul de față, au eșuat lamentabil. Dar au rămas și cu ceva bun – cu momente, cu experiențe, cu amintiri. Au văzut cine le e alături cu adevărat și cine nu. Dacă nu au jucat, în final, rolul de prietenă una pentru cealaltă, măcar poate au jucat rol de lecție, sau de învățător.

Eu, ca privitor, așa cum sunteți și voi, aștept cu nerăbdare să văd ce o să devină fiecare, să văd ce drum o să își aleagă în viață. Sunt sigură că vor schimba lumea. Și sper să-și găsească și pacea în timp ce fac asta.

Până data viitoare, țineți-vă prietenii aproape și aveți grijă de ei! Nici nu știți cât de repede pot dispărea din viața voastră.

Fulg și cheile pierdute

Mihai BERECHET

Sibiu / SB

Cap. 1 - O dimineață cu găsiri și pierderi

Soarele își strecoară razele printre crengile abia înfrunzite, scăldând în lumină caldă aleile cimitirului. Păsările își înalță cântecele, iar vântul adie ușor, purtând cu el mirosul de pământ reavăn și iarbă crudă.

Liniștea cimitirului din Șelimbăr se disipă când o mașină oprește la marginea aleii. Din ea coboară o tânără ,Nico, urmată imediat de cinci cățelușe, care sar vesele în jurul ei, bucurându-se de ieșirea matinală.

- Bine, dragile mele, le spune Nico zâmbitoare. Facem o mică plimbare. Astăzi e ziua unei ființe dragi mie și trebuia să ajung aici. Așa că vă rog să fiți cuminți doar un pic, cât las buchetul acesta. Ne-am înțeles?

Fetele dau din coadă aprobator. Nico se caută repede în buzunare.

- Am luat tot, am și cheile de la apartament. Nu vreau să le mai pierd iarăși. Pe alee dragelor și înainte!

Ele merg agale, Nico pășește la urmă, de parcă ele ar știi drumul mai bine decât ea.

Ajung la mormânt. Nico așează buchetul de flori și își înclină capul în tăcere. Cătelușele, de obicei jucăușe, par să simtă solemnitatea momentului și fac la fel.

Dintr-un tufiș din apropiere, cu un foșnet brusc, țâșnește o creatură.

- Miau! se face auzit un scâncet stins.

Un pisoi prăfuit, zgribulit, cu blana nedefinit colorată între alb și negru, iese în lumina soarelui. Ochii mari și umezi se ridică spre ele.

- Hei, cine ești tu? întreabă Goldie, cockerpoo-ul auriu, cu un glas plin de mirare.

- Ce faci aici? Pe cine cauți? adaugă Neghinița, șoricara, începând să-și alerge coada, nerăbdătoare.

- Pe Nico o cauți sau pe noi? intervine Arya, colli-ul cu privirea pătrunzătoare.

Poznașa, ciobănească mioritică, se apropie de pisoi și-l linge ușor pe cap.

- Vai, ce adorabil ești! spune ea cu entuziasm. Un pic murdar, dar adorabil!

Bella, ogara afgană, se apropie cu pas elegant:

- Te-ai pierdut, micuțule? Cum te cheamă?

Pisoiul își pleacă urechile și șoptește:

- Nu știu cum mă cheamă... și cred că sunt singur. Mi-e foame...

Nico se apropie și ea, înduioșată.

- Vai, mititelule! Arăți ca un fulgușor de praf!

Îl ia delicat în brațe. Îi scutură ușor praful și hotărăște:

- La mașină să te curățăm numaidecat și vedem ce facem mai departe.

Ajunși la mașină, Nico scoate șervețele umede și începe să curețe pisoiul. Pe măsură ce praful cade, blana lui capătă contur: pete neregulate de alb și negru se întrepătrund pe micul trup.

Îi pune rapid o eșarfă albastră la gât — un gest spontan, dar plin de grijă. Pisoiul pare deja parte din familie.

- Fetelor, vouă vă dau apă, că până la vaccinare n-aveți voie la altceva! anunță Nico, umplând patru boluri mici.

- Iar pentru Fulgușor lapte în castronelul lui Goldie care cred că nu se supără? În gând începuse să îl alinte astfel iar acum rostise clar cum se va numi de acum înainte.

Cățelușele se adună în jurul castronașelor. Goldie întreabă și așteaptă ca Neghinița să îi lase și ei un strop:

- De ce bem apă acum, dacă știm scopul acestei plimbări?

Arya, cu un aer înțelept, răspunde:

- Pentru că apa ne face fluide și nu simțim vaccinul! Așa ai auzit de la Ea.

(Ea, în mintea lor, fiind stăpâna lui Goldie, o cunoscută scriitoare de romane de dragoste.)

Poznașa înghite rapid și apa Bellei care i-o și oferise dealtfel:

- Sigur acum o să fiu invincibilă și nu o să mai simt vaccinul acela urâcios.

- Ai băut toată apa, Neghinițo? Mărăi Goldie.

- Am băut tot, tot chiar totișor. Păi trebuia să o împărțim?! Și Neghinița se opri să mai dea din coadă.

- În castronelul meu i-a pus lui Fulgușor lapte, iar nu ai fost atentă?

Fulgușor, în timp ce sorbea lacom laptele, reușește să se bage cu totul în bol, devenind un ghemotoc de lapte și blană.

Poznașa îl linge energic, curățându-l.

Telefonul lui Nico sună insistent. Se duce grăbită la mașină, răspunde, și, cu fruntea încruntată, strigă:

- Gata, fetele! Trebuie să plecam repede!

Agitația o cuprinde. Adună rapid bolurile, urcă în mașină și, fără să observe, închide portierele.

Mașina pornește.

Dar în tufișuri, rămân uitate Goldie, Fulgușor și... cheile de la apartament.

Goldie se uită în jur, speriată.

- Fulgușor... cred că am rămas singuri! Și... și cheile lui Nico sunt aici!

Pisoiul dă din cap uitandu-se uluit la ele.

În depărtare, mașina se pierde printre copacii cimitirului.

Rămân doar vântul, tufișurile și două suflete mici care trebuie acum să găsească o cale să se întoarcă acasă.

Goana după porumbei

Teodora UJICĂ
Toplița / HR

Odată cu răsăritul soarelui, pe străzile New York-ului își făcu apariția și o echipă mai neobișnuită, colindând în pas alert cimentul fierbinte și analizând zona de periferie în care se aflau. Rafael era un golden retriever cum nu se poate mai vesel. Blana lui mătăsoasă de culoarea mierii, ochii negri și blânzi, năsucul tremurător, făceau din el partenerul ideal oricărui persoane. Singurul defect era marcat de curiozitatea lui neîmblânzită care ducea, inevitabil, la un talent covârșitor de a intra în probleme.

Brioșă, din păcate, constituia ființa care era moral obligată, in cele mai multe cazuri, să îl scoată din încurcătură. O pisică maidaneză care pretindea a fi de viță regală, cu blană cenușie și o pată neagră pe ochiul stâng, era cât un șoricel pe lângă câinele zburdalnic.

Pentru un rezumat al trecutului lor tragic, cei doi au fost adoptați de Ariana Grande, un pop-star cunoscut în toată lumea. Cei doi nu erau prea siguri ce înseamnă să fi "pop-star", ci rămăseseră cu o vagă idee despre persoane strălucitoare care se urcă pe scenă pentru a striga la o mare de oameni care țipă înapoi, doar că mai puțin melodic. Desigur, animăluțele o însoțeau in fiecare tur, jet-ul ei privat practic devenind a doua casă.

Lăsând asta la o parte, să revenim la povestea noastră. În și mai puține cuvinte, cei doi erau pierduți de-a dreptul în imensul oraș.

- Nu înțeleg de ce te ascult mereu. Nu ai niciodată idei bune! miorlăi Brioșă, făcând un stop pentru a-și linge pernuțele regale.

Rafael se opri și el, puțin mai perplex.

- Îngâmfată mai ești! Știu pe unde mergem! Puteam jura că strada cu hamburgeri era aproape de hotelul nostru.

- Sunt standuri cu hamburgeri peste tot aici, câine fără minte! Suntem în America! Ei practic asta mănâncă! Asta și hot-dog, din câte am văzut la TV, izbucni Brioșă.

Cățelul de înspăimântă.

- Hot-dogi?! Nuuu, sunt prea tânăr să fiu folosit în mâncare pentru oameni!

Înfricoșat, se lasă la pământ, acoperindu-și ochii cu labele. Acțiunea o făcu pe Brioșă să se enerveze destul încât să se aplece și să îl muște de coadă.

- Lasă asta acum! Nu vezi că suntem pierduți? Avem probleme mai presante decât populația canină versus brandurile de fast food din America.

- A zis cineva mâncare? se auzi un țipăt brusc, care îl făcu pe Rafael să își ridice capul.

Un porumbel ateriză direct în fața lor și începu să țopăie de pe un picior pe altul. Își lasă capul pe spate, un cântec ce părea luat de la o reclamă proastă ieșindu-i din cioc.

- Mâncare, mâncare, mâncare! Dă-mi înapoi fileul ăla de pește! Dă-mi peștele ăla! Dacă ar fi agățați pe acest perete? Dacă ai fi tu în acel sandwich nu ai râde deloc! Așa că dă-mi înapoi fileul ăla de pește!

- E groaznic! Fă-l să se oprească! Brioșă miorlăi, oripilată.

- Nu fi așa rea... e creativ, încercă Rafael. E adevărat că peștii sunt și ei victime ale fast foodului...

Un al doilea porumbel coborî în cer, dandu-i peste cioc celuilalt cu aripa.

- Ajunge! Nu îți dă nimeni pește! Nu vezi că îi sperii?

Apoi se întoarse spre cei doi, făcând o reverență stângace.

- Domnule și doamna mea! Eu sunt Shoo și el e Șobolan. Șobolan era un matematician rezonabil până să se lovească de reclama enormă pusă de McDonald's. Normal că se duce lumea de râpă daca toți matematicienii cad lați! se zburli Shoo.

Pentru o secundă, Brioșă și Rafael se simțiră confuzi.

- Numele tău e Shoo? râse Brioșă.

- Dar el nu e un șobolan, e un porumbel, observă cât de poate se pertinent Rafael.

Shoo clipi.

- Nu, Porumbel e numele unchiului din partea mamei noastre, Pâine.

- Pe mama ta o cheamă Pâine? izbucni pisica, din ce in ce mai amuzantă de situație.

- Dă-mi înapoi fileul ăla de pește! Dă-mi peștele ăla! începu Șobolan să cânte din nou, in fundal.

- Gata, ajunge! latră Rafael. Avem nevoie de ajutor să ne întoarcem acasă. Sunteți din New York, nu? Puteți oare să ne ajutați?

Shoo stătu pe gânduri pentru o secundă.

- Depinde. Unde stați?

- The Plaza Hotel, miorlăi Brioșă. Lângă Central Park.

- Aha..., ochii lui Shoo se depărtară pentru o secundă decisivă, înainte să se unească la loc. Perfect! Știu exact unde e asta.

Coada lui Rafael începu să se miște, reflectând bucuria stăpânului, în timp ce Brioșă continuă să afișeze aceași mutră acră, dar urmă gașca de animăluțe. Shoo și Șobolan se ridicară în aer, iar cele două patrupede le urmă pe jos, alergând agale și forțând mașinile să frâneze brusc când intrau pe șoseaua deja plină.

In final, cele două păsări coborâră din cer, iar Rafael cazu lat de oboseală după alergătura prin oraș, cu limba scoasă și cu coada lăsată.

Dacă pisicile s-ar putea strâmba, Brioșă ar face-o.

- Nu arată ca Central Park aici.

- Da, ce este cu doamna uriașă? se plânse cățelul.

Animăluțele se uitară in sus la o statuie verzuie reprezentând o femeie uriașă, ținând în mână o făclie.

- Nu e o doamnă uriașă, miorlăi Brioșă, atotștiutoare. E Statuia Libertății. Un monument istoric care reprezintă prietenia dintre SUA și Franța.

- Doamna uriașă și roșie! râgâi Șobolan.

- Nu e roșie, e verde, clarifică Rafael politicos.

- Surprinzător, zburătoarea nu e așa departe de adevăr. Statuia Libertății era inițial roșie, pentru că este fabricată din cupru, dar cu timpul s-a oxidat și a devenit verde.

Grupul se uită surprins la Brioșă, care avea aerul unui curator bătrân de muzeu. Pisica își linse mustățile.

- Ce? Doar nu credeați că am ieșit în New York fără nici o idee despre istoria și cultura orașului?

- Oricum, ideea este că nu suntem acasă.

- Of, Șobolan, zburataocios aiurit! Ți-am spus că trebuia să o luăm dreaptaa la intersecția a treia, nu strânga după mașina de înghețată, se plânse Shoo.

- L-ai lăsat pe porumbelul obsedat se pește să ne conducă? se oripilă pisica.

- Așa că dă-mi înapoi fileul ăla de pește! cârâi Șobolan, in chip de scuză, mai puțin melodios de data aceasta.

- Nuuuu, se crispă Rafael, punându-si lăbuțele peste ochișori din nou. O să ajung mâncare pentru oameni!

Deodată, Șobolan se ridică un aer și se repezi printre stâlpi și mașini.

- Hei, nu! Vino înapoi! se panică Shoo, țopăind puțin înainte să o ia și el aiurea după prietenul său.

- Brioșă! Haide!

Rafael alergă după cele două păsări, disperat să nu rămână singur, iar pisica miorlăi exasperată înainte să continue maratonul nebun în care trebuia să participe.

Cățelul alunecă pe asfalt, luând o curbă strânsă și dădu peste două doamne care își vărsară cafeaua peste haine. Ochii lui se uitau mereu in sus, după coada lui Shoo, astfel neatent la populația din calea lui. Odată cu trecerea patrupedului, strigăte exasperate se puteau auzi de pe străzi.

Însfârșit, Rafael se opri lângă Shoo, care era cocoțat pe o bancă și scutura din cioc.

>

- Unde...unde e Șobolan? gâfâi el.

Porumbelul îl indică pe Șobolan cu aripa sa, care stătea pe un stand de fast-food, liniștit ca o statuie.

- E un stand cu hot-dogi! mârâi speriat Rafael.

- Lasă asta, mormăi Brioșă, care îi ajunsese din urmă între timp. Ce face păsăroiul smintit acolo? Credeam că ne duceți acasă!

- Șobolan știe ce face, insistă pasărea. Uitați, se mișcă!

Proprietarul ridică standul și începu să îl împingă încet in jos pe trotuar. Șobolan se cutremură puțin, dar continuă să stea pe acoperișul roșu.

- Șobolan! Hei! Hai de acolo!

Shoo zbură deasupra lui, încercând să îl convingă.

- E nebun. Sunteți toți nebuni! declară Brioșă, lingându-și lăbuțele.

- Stai așa! Știu proprietarul! latră deodată Rafael. L-am văzut ieri în parcul de langa hotel, îți amintești?

Ochii pisicii sclipiră.

- Poate se intoarce acolo?

- Hai să vedem!

De data asta mai încet, dar Brioșă și Rafael își continuară urmărirea. Ținându-se la o distanță respectabilă, cei doi îl urmăriră pe bărbat. Însă cu timpul, acesta începu să își dea seama că ceva nu era bine, căci se tot uita in spate, suspicios.

- Se uită la noi din nou! Prefă-te că faci altceva!

Bărbatul se încruntă când se uită iar în spate, doar ca sa zărească un câine aparent foarte interesat de rochile dispuse in vitrina unui magazin și o pisică care se prefăcea că citește un afiș.

Oricum, peisajul îi păru destul de dubios încât să îl facă să o ia la sănătoasa de-a binelea, împingând standul furios pe străzi.

- După el! țipă Brioșă, luând-o la goană cu cățelul după ea.

Shoo și Șobolan abia se țineau pe picioare. Într-adevăr, este foarte greu să îți ții echilibrul pe un acoperiș din pânză instabil care face curbe periculoase.

-La o parte! La o parte! strigă grăbit bărbatul, împingând mai repede standul, indiferent de oamenii care trebuiau să sară din fața lui ca să se salveze.

Brioșă continuă să alerge, simțind blana în jurul ei fluturând. Îl auzea le Rafael gâfâind în spate, dar nu avea de gând să renunțe așa ușor.

In final, bărbatul ieși de pe trotuar și înaintă spre o fabrică abandonată, mâncată de fiare și ierburi înalte.

Brioșă se opri.

- Ăsta e un loc ciudat în care să faci hot-dogi, observă ea.

- Poate acolo ține câinii! se sperie iarăși Rafael.

- Cățel idiot! De câte ori să îți spun, e doar un nume. Hot-dogii nu sunt făcuți din câini, își da ochii peste cap pisica, strecurându-se prin gard ca să îl urmărească pe individ înăuntru.

- Asta vor EI să crezi! pufni Rafael, neîncrezător, dar o urmă pe prietena sa.

Fabrica era pustie. Singura lumină venea de prin ferestrele sparte, încă cu bucăți de sticlă în zig-zag pe rame. Praful se ridica ușor în aer, particule infinite plutitoare.

Bărbatul se uită în jur, abandonă standul și intră pe o ușă laterală.

- Ce ciudat! observă Brioșă, mirosind aerul. Nu miroase deloc a mâncare...dar miroase mult a...

- Câini! scheună Rafael deodată, sărind înspre ușa acum închisă.

Shoo coborî de pe stand, uitându-se îngrijorat împrejur.

- Nu-i a bună! Am văzut multe filme de groaza care începeau direct așa...

- Fileu de pește! exclamă Șobolan, sărind și el jos.

Brioșă se apropie de Rafael, care adulmeca ușa cu ardoare.

- Ce-ai găsit?

- Sunt...zeci de câini acolo! Dar ugh- nu sunt spălați niciunul. Ascultă!

Pisica își lipi urechea de ușă, de unde se auzeau lătrături și scheunături, dar și vocea bărbatului care țipa și înjura.

- Aud lătrături! O grămadă! Dar ce fac cu atâția câini?

- Ți-am zis că îi mănâncă! disperă Rafael.

Cățelul se apropie mai mult de ușă, ascultând conversația bărbatului dinăuntru care părea că vorbește la telefon.

- Preț..., potăi...mai multe...peste graniță..., reuși cățelul să audă.

- Sunt traficanți de câini! exclamă deodată Brioșă, îngrozită.

- Ce înseamnă asta? întrebă Rafael.

- Căței...in parc. Dar căței nu mai sunt. Caței departe, cotcodăci Șobolan.

- Fură câini și îi vând ilegal, peste graniță cel mai probabil, clarifică Brioșă. Îi țin în condiții groaznice și le vând la supra-preț.

- Ce animale! exclamă Shoo. Nu putem să îl lăsăm să facă asta!

- De acord! Trebuie să îi salvam, lătră Rafael.

- Și eu am un plan, declară Brioșă.

O jumătate de oră mai târziu, bărbatul iese din cameră, cheile cuștilor dinăuntru zornăind la șoldul lui. Închise ușa cu grijă și se îndreptă spre stand. Înainte să apuce să îl atingă, Șobolan apăru de nicăieri și se repezi spre ochii și părul lui, țipând isteric. Bărbatul țipă speriat, încercând să îl de-a jos, dar ghearele porumbelului se înrădăcinară în păr, încăpățânate.

Profitând de ocazie, Brioșă se iți din ascunziș cu un lanț după ea, alergând in jurul lui și împiedicându-l. Țipete de durere umplu fabrica, dar animăluțele nu erau gata. Shoo se ivi și el, plană periculos de jos și fură cheile de la șoldul bărbatului, aruncându-le lui Rafael, care deja deschisese ușa.

Cățelul le prinse și, cu o viteză magnifică, începu să descuie cuștile pline de căței, care începură să latre și să scheune bucuroase. Unul câte unul, patrupedele fugiră spre libertate pe lângă traficantul care încă se chinuia cu lanțurile.

Când ultima cușcă fu deschisă, Rafael o luă la goană spre ieșire.

- Hai, hai, hai!

Brioșă și păsările îl abandonară pe bărbat și fugiră și ele afară. Străzile New York-ului fură deodată invadate de căței care lătrau entuziasmați, fiecare căutându-și stăpânul și despărțidu-se pe străzile întortocheate. Gașca noastră se opriră lângă o bancă, la adăpost, mulțumiți.

- Minunat! Bună treabă! ciripi Shoo, țopăind fericit.

- Da, dar tot nu am putut ajunge in Central Park, mormăi Brioșă.

Brusc, un cățel Chihuahua se opri lângă ei și începu să de-a din coadă.

- Central Park! Știu unde este! Acolo mă duc și eu, sigur Lacey mă așteaptă!

Cu asta, o luă la goană.

-După el! țipă sobolan Șobolan.

Restul găștii o luă la sănătoasa, încercând să nu îl piardă pe Chihuahua.

Însfârșit, după o alergătura obositoare, iarba verde și florile parfumate îi îmbie pe cei patru înainte.

- Am ajuns! exclamă Rafael, fericit.

- Însfârșit! Hai spre hotel!

Brioșă îi conduse pe restul spre hotel. Ajunși la destinație, ea sări pe pervazul ferestrei și se strecură pe sub geamul deschis. Rafael o urmă, dar nu înainte să se întoarcă și să le mulțumească păsărilor.

- Mulțumim! Mulțumim! cântă el, apoi dispăru și el în camera luxoasă.

În timp ce soarele se ascundea după clădiri și viața nocturnă se trezea, un cântec cârâit se putea auzi de prin copacii verzi ai Parcului Central.

-Dă-mi peștele ăla! Dacă ar fi agățați pe acest perete? Dacă ai fi tu în acel sandwich nu ai râde deloc! Așa că dă-mi înapoi fileul ăla de pește!

Povestea copacului cu suflet bun

Victor Nicolae CIOBANU

Brașov / BV

De mică, nu prea îi plăceau adulții. I se părea adesea că cei mari jucau roluri ca în filme și nu erau sinceri. La fiecare ieșire cu părinții și prietenii lor, Alina abia aștepta să plece să se plimbe prin pădure sau să se joace cu câinii și pisicile. Iubea mult animalele, dar cel mai mult iubea pădurea. Ori de câte ori prindea o zi frumoasă, pleca cu rucsacul de școală în spate și se plimba prin parc sau prin pădurea de la marginea orașului.

Avea o singură prietenă de suflet, Ana. Ea era singura care înțelegea liniștea și misterul pădurii. Cu ea știa că se poate plimba oricând și se poate bucura de darurile naturii. S-a mai plimbat și cu alte colege și colegi, sau chiar cu toată clasa, dar nu-i plăceau copiii gălăgioși, care vorbeau mult în pădure și nu ascultau muzica naturii.

Îi plăcea să facă poze prin pădure, să filmeze păsări, să le recunoască după cântece, să asculte vântul cum sună și să atingă copacii care îi plăceau cel mai mult. Uneori era atât de atentă când mergea, încât reușea să nu calce pe niciun melc și să nu strivească niciun gândăcel sau vreo furnică harnică.

Pădurea părea că o iubește și ea, la rândul ei, și o ferea de ploi, de vânt puternic și de pericole. N-a văzut niciodată un urs, n-a fost mușcată de niciun câine, iar fluturii zburau în perechi în jurul ei, ba chiar se așezau în palma ei, atunci când întindea mâna.

Alina și Ana erau cele mai bune prietene din clasa întâi. Acum erau în clasa a șasea, colege de bancă și prietene de suflet. Aveau un secret numai al lor. Cum colindaseră mult pădurea de la marginea orașului, descoperiseră un stejar foarte bătrân, de-a dreptul imens, care probabil avea peste două sute de ani. Stejarul era bine ferit de ochii oamenilor, deși nu era departe de drumul amenajat care traversa pădurea.

De multe ori, fetele mergeau pe drum, alături de toată lumea, iar apoi așteptau să dispară oamenii din jur, moment în care se cățărau pe o pantă abruptă, ocoleau două stânci mari și, într-o mică vale, ajungeau la stejarul lor mult iubit.

Făceau asta aproape zilnic, de când îl descoperiseră, într-o zi frumoasă de toamnă, la începutul școlii. Acolo era locul lor de sfat, locul în care își povesteau secretele, citeau, se odihneau și unde Alina a început să învețe primele cântece la chitară. Ana, văzând ce frumos cânta Alina, și-a luat un blockflöte și a început să învețe și ea, astfel încât cele două prietene puteau deja să cânte cele mai frumoase cântece folk despre pădure și drumeții.

Când erau în clasa întâi, învățătorul i-a întrebat pe toți elevii ce vor să se facă atunci când vor fi mari. Elevii răspundeau repede, ca la carte, și părea că fiecare știe ce vrea. Unii spuneau, cu glas puternic și sigur, că vor să fie medici, avocați, ingineri, directori. Fetele spuneau că vor să fie doctorițe, cântărețe sau actrițe, dar numai Alina și Ana nu știau încă ce vor să devină. Alina a fost prima care a răspuns, ridicându-se în picioare:

– Vreau să fiu fericită și să am grijă de pădure!

Toți au început să râdă de ea. Învățătorul i-a zâmbit, și-a tras ochelarii pe nas și i-a spus că meseria de pădurar nu e tocmai potrivită pentru o fetiță ca ea. Alina nu părea mulțumită de răspuns, dar în acel moment Ana s-a ridicat și ea în picioare și a spus:

– Și eu vreau să am grijă de pădure și de animale.

Toți colegii au râs și mai tare de cele două fete, dar asta a contat mai puțin, căci din acel moment Alina și Ana au devenit cele mai bune prietene și așa au rămas. Nu și-au uitat visul și au început fiecare să citească mai mult despre pădure și animal.

Într-o zi, fetele au făcut același drum până la copacul lor secret. Și-au întins pătura lângă el, Ana a scos un termos cu ceai, Alina a adus biscuiți și o carte, dar ceva le-a îngrijorat pe amândouă. La baza stejarului apăruse un marcaj. O parte din coajă era tăiată, iar pe ea fusese aplicată o ștampilă roșie, în formă de triunghi, pe care era scris un număr. Cele două fete s-au gândit că poate vreun copil găsise copacul și se jucase desenând pe el. Și-au continuat discuția, s-au bucurat de umbra copacului, și-au făcut planuri pentru weekend și apoi au plecat fiecare acasă. Părea o zi ca oricare alta, doar că în noaptea aceea Alina a avut un vis.

Se făcea că era aproape de stejar, în spatele celor două stânci, și auzea mulți oameni care vorbeau urât și înjurau. Lumina soarelui era difuză și în pădure erau nori de fum înecăcios. Fata s-a apropiat de valea unde creștea stejarul și a văzut mulți oameni îmbrăcați în negru care loveau copacul cu securi sau încercau să-l taie cu drujbele, dar acestea se stricau imediat și luau foc. Se chinuiau în fel și chip până ce au dat foc stejarului. Focul nu reușea nicicum să-l cuprindă; copacul strălucea și părea îmbrăcat în aur. Atunci Alina i-a văzut ochii triști, privind resemnați la acei oameni răi. A vrut să fugă la el și să-i alunge, dar s-a trezit brusc și a început să plângă.

A doua zi, Alina le-a povestit părinților visul ei. Aceștia n-au luat-o în serios. Tatăl fetei se grăbea să nu întârzie la serviciu, iar mama ei mai avea de pregătit un dosar cu acte. Abia dacă au auzit-o și și-au văzut repede de programul lor. Numai Ana a ascultat-o cu atenție și, după ore, a mers cu ea la copac. Amândouă se temeau că acesta nu va mai fi acolo, că poate cineva îl tăiase.

Au ajuns cât de repede au putut lângă cele două stânci, dar s-au oprit imediat când au auzit voci de oameni și sunet de drujbă. S-au strecurat mai aproape și au văzut cinci oameni lângă copac. Unul avea o drujbă mare în mână și tot încerca să o pornească. Erau toți furioși. Atunci Alina a fost pe fază și i-a filmat cu telefonul, ascunsă în spatele unui copac. A trimis repede filmarea pe grupul școlii, părinților și a postat-o pe rețelele sociale. Ana a făcut la fel, trimițând-o pe grupul familiei, unde un unchi silvicultor a scris: „hoți de lemne". Cele două fete au trimis și locația.

– Ce faceți voi două aici?! s-a auzit o voce din spatele lor, iar cele două fete au simțit imediat cum cineva le-a prins strâns de braț.

Alina s-a speriat, dar Ana a fost mai pe fază:

– Suntem în excursie cu școala, cu profa de biologie, doamna Stanciu.

– Așa?

– Da. Fiecare trebuie să culegem plante pentru ierbar.

– Bravo, fetelor! Și restul unde sunt?

– Suntem toți în pădure, ne-au împărțit în grupuri de câte doi elevi.

Atunci cei de lângă copac i-au văzut pe copii alături de pădurar. Acesta le-a făcut discret semn să plece și ei au înțeles imediat. Au coborât repede pe cealaltă parte a versantului. Pădurarul le-a zâmbit, dar speriat, și a plecat și el înspre ceilalți.

Fetele au așteptat până când au auzit o mașină pornind și au știut că au scăpat. S-au apropiat de copac, au fotografiat marcajul și au distribuit pozele pe toate rețelele sociale.

Primii care au ajuns la stejar au fost părinții Alinei, speriați, dar bucuroși că fiica lor e în siguranță. N-a trecut mult până ce tatăl Anei și unchiul ei silvicultor au sosit și ei. Unchiul a făcut poze, a dat telefoane, iar pe baza filmărilor fetele au aflat a doua zi că hoții de lemne au fost prinși.

La școală, învățătorul le-a lăudat pe cele două prietene pentru gestul lor curajos. Toți colegii le-au aplaudat și nimeni n-a mai râs de ele. Nu după mult timp, la școala lor a fost invitat un profesor de la Facultatea de Silvicultură, care le-a vorbit despre importanța pădurilor și a protecției mediului, dar și despre Aurora Gruescu, prima femeie inginer silvic din lume și prima româncă intrată în Guinness Book.

De atunci, fetele au continuat să-și urmeze visul. Anii au trecut, Alina a mers la Silvicultură, iar Ana, la Biologie. Au rămas cele mai bune prietene, iar copacul cu suflet bun, cel mai bătrân și mai înțelept, le-a rămas prieten pe vecie.

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA”

Primăria TOPLIȚA

Echipa redacțională:

Editor: **Viorica Macrina** LAZĂR

Asistent Editor: **Aurica Maria** UJICĂ
Georgeta Maria LUNG
Doina TIFREA
Mirela LACZKO-RUSU

Design & Tehnoredactare: **Vasile** MOLDOVAN

Editat și tipărit de:
BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA” TOPLIȚA
ISSN: 2537-1606; ISSN-L 2537-1606
2025

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI

Proiect finantat cu sprijinul Secretariatului General al Guvernului, prin SDC

Contact și info: **toplitera@yahoo.com**